

LA KOMINTERN I LA GPU

(l'intent d'assassinat del 24 de maig i el Partit Comunista) ¹

17 d'agost de 1940

---

versió catalana feta per Alejo Martínez – alejomp@lycos.es – des de: “La Comintern y la GPU”, en *Escritos*, tom XI, volum 2, Editorial Pluma, Bogotà, 1976

Premisses polítiques

Aquest document persegueix objectius jurídics i no polítics. Però els actes criminals dels membres de l'anomenat Partit “Comunista” de Mèxic són conseqüència de motius polítics. L'atemptat del 24 de maig fou un atemptat de caràcter polític. Aqueixa és la raó que explica per què la mecànica d'aquest delictes, i molt més els motius que inspiraren els seus autors, no poden entendre's sense descobrir, ni tan sols siga en forma sumària, el rerefons polític de l'atemptat.

No hi ha dubtes avui en dia en l'opinió pública de què aquest atemptat haja estat organitzat per la GPU, l'òrgan principal del règim de Stalin. L'oligarquia del Kremlin és de caràcter *totalitari*, és a dir, totes les funcions de la vida social, política i ideològica del país se subordinen a ella, aixafant, a més a més, la més mínima manifestació de crítica i opinió independent. La naturalesa totalitària de la política del Kremlin no s'origina en el caràcter personal de Stalin sinó en la posició que ocupa davant del poble la nova capa governant. La Revolució d'Octubre es proposà dues tasques íntimament relacionades: primer, la socialització dels mitjans de producció i l'elevació, a través de l'economia planificada, del nivell econòmic del país; segon, la construcció dels fonaments d'una societat sense distincions de classe i, conseqüentment, sense una burocràcia professional, una societat socialista administrada pel conjunt dels seus membres. La primer tasca, en els seus lineaments bàsics, ha estat realitzada; tanmateix la influència del burocratisme, la superioritat de l'economia planificada s'ha demostrat amb força incontrastable. No ocorre el mateix amb el règim social. En compte d'apropar-se al socialisme se n'allunya cada vegada més. A causa de raons històriques, que no poden tractar-se adequadament ací, es desenvolupà sobre la base de la Revolució d'Octubre una

---

¹ “La Komintern i la GPU”, *Cuarta Internacional*, novembre de 1940.

nova casta privilegiada que concentra a les seues mans tot el poder i que devora una porció cada vegada major de l'ingrés nacional. Aquesta casta es troba en una situació profundament contradictòria. De paraula avança en nom del comunisme; de fet, lluita pel seu propi poder il·limitat i els seus colossals privilegis materials. Rodejada per la desconfiança i l'odi de les masses enganyades, la nova aristocràcia no pot tolerar la més diminuta esquerra en el sistema. En raó de la seua autopreservació es veu obligada a estrangular la menor flama de crítica i oposició. D'ací la sufocant tirania, el servilisme general envers el "líder" i la no menys general hipocresia; de la mateixa font sorgeix el gegantí rol de la GPU com a instrument del règim totalitari.

L'absolutisme de Stalin no es basa sobre la tradicional autoritat de la "gràcia divina", ni en la "sagrada" i "inviolable" propietat privada, sinó en la idea de la igualtat comunista. Açò priva l'oligarquia d'arguments racionals i persuasius. Igualment, no pot apel·lar al caràcter transitori del seu règim com a autojustificació, ja que no es tracta de *per què la igualtat no s'ha realitzat completament* sinó de *per què la desigualtat creix contínuament*. La casta governant està obligada a mentir sistemàticament, a pintar-se de distints colors, a posar-se una careta i imputar a les crítiques i als opositors motius diametralment oposats als que realment els impulsen. Qualsevol que surta en defensa dels treballadors contra l'oligarquia és marcat irremeiablement pel *Kremlin* com un partidari de la restauració del capitalisme. Aquesta mentida estandarditzada no és accidental: parteix de la situació objectiva de la casta que encarna la reacció mentre jura per la revolució. En totes les revolucions anteriors la nova classe privilegiada tractà d'escudar-se contra la crítica d'esquerra a través d'una fal·laç fraseologia revolucionària. Els termidorians i bonapartistes de la gran revolució francesa perseguiren i condemnaren tots els genuïns revolucionaris (els jacobins) acusant-los de "reialistes" i agents del reaccionari govern britànic de Pitt. Stalin no ha inventat res de nou. Només ha portat fins a la seua última expressió el sistema basat en l'acusació de conspiració política. La mentida, les calúmnies, les persecucions, les falses acusacions i les comèdies jurídiques brollen inexorablement de les posicions de la burocràcia usurpadora de la societat soviètica. A menys que s'entenga açò, és impossible comprendre la política interna de l'URSS o el paper de la GPU en el terreny internacional.

Lenin proposà en el seu testament (gener de 1923) remoure Stalin del seu lloc de secretari general del partit, donant com a raons la seua rudesia, deslleialtat i tendència a abusar del poder. Dos anys abans Lenin advertia: "Aquest cuiner només prepararà plats coents". Ningú en el partit volia o respectava Stalin. Però quan la burocràcia començà a percebre agudament el perill que l'amenaçava i que partia del poble, necessità justament un dirigent rude i deslleial, disposat a abusar del poder en el seu interès. Això explica per què el cuiner de plats coents esdevingué el líder de la burocràcia totalitària.

L'odi de l'oligarquia de Moscou envers mi l'engendra la seua profunda convicció que jo la "traï". Aquesta acusació té una significació històrica pròpia. La burocràcia soviètica no portà Stalin al lideratge immediatament i sense cap vacil·lació. Fins a 1924 Stalin era desconegut fins i tot entre els cercles més amplis del partit, ni que dir en la població, i, com ja he dit, no gaudia de popularitat entre els rengles de la pròpia burocràcia. El nova capa governant confiava que jo engegaria la defensa dels seus privilegis. No s'hi escatimaren esforços. Només després que la burocràcia es convencé que jo no tenia intenció de defensar els seus interessos contra els treballadors, sinó, per contra, els interessos dels treballadors contra la nova aristocràcia, efectuà el seu gir complet vers Stalin, i jo fui proclamat "traïdor". L'epítet en llavis de la casta privilegiada constitueix l'evidència de la meua lleialtat a la causa de la classe treballadora. No és accidental que el noranta per cent dels revolucionaris que constituïren el Partit Bolxevic, crearen l'estat soviètic i l'Exèrcit Roig i conduïren la guerra civil, hagen estat destruïts per "traïdors" durant els darrers dotze anys. D'altra banda, l'aparell stalinista ha portat als seus rengles durant aquest període una aclaparadora majoria dels que estigueren de l'altra banda de les barricades en els anys de la revolució.

La Internacional Comunista ha sofert una degeneració semblant durant aqueix lapse. En les primeres etapes del règim soviètic, quan la revolució anava d'un perill a un altre, quan totes les energies eren absorbides per la guerra civil amb la seua seqüela de fam i epidèmia, els més arriscats i abnegats revolucionaris s'uniren a la Revolució d'Octubre i a la Internacional Comunista en distints països. D'aquesta ventrada revolucionària original que demostrà en l'acció la seua lleialtat a la Revolució d'Octubre durant aqueixos difícils anys no queda, ara, un sol home. Per mitjà d'interminables expulsions, pressió econòmica, suborn directe, porgues i execucions, la camarilla totalitària del *Kremlin* ha transformat completament la Komintern en una ferramenta obedient. L'actual jerarquia principal de la Komintern, al igual que les seccions que la formen, inclou gent que no s'adherí a la Revolució d'Octubre sinó a l'oligarquia triomfant, font d'elevats títols polítics i dons materials.

El tipus que predomina entre els actuals buròcrates "comunistes" és l'element que fa carrera política i, en conseqüència, és el pol oposat del revolucionari. El seu ideal és assolir en el seu propi país la mateixa posició que l'oligarquia del Kremlin ha assolit a l'URSS. No són dirigents revolucionaris del proletariat sinó aspirants al règim totalitari. Somien amb tenir èxit amb l'ajuda d'aquesta mateixa burocràcia soviètica i la seua GPU. Contempen amb admiració i enveja la invasió a Polònia, Finlàndia, els estats bàltics i Bessaràbia per part de l'Exèrcit Roig, perquè aquestes invasions provoquen immediatament la transferència del poder als aspirants stalinistes locals al règim totalitari.

Mancats d'estatura, idees i influència independents, els dirigents de les seccions de la Komintern estan només al tant que les seues posicions i reputacions romanen i cauen amb la posició i reputació del Kremlin. En el sentit material, com es demostrarà després, viuen de les almoines de la GPU. La seua lluita per l'existència es resol, per això, en una rabiosa defensa del Kremlin contra qualsevol oposició. No poden deixar de percebre la correcció i, per tant, el perill de la crítica que parteix dels anomenats trotskistes. Però açò només redobla el seu odi envers mi i els que pensen com jo. Com els seus amos del Kremlin, els líders dels partits comunistes són incapaços de criticar les vertaderes idees de la Quarta Internacional i es veuen forçats a recórrer a falsificacions i conspiracions que s'exporten de Moscou en quantitats il·limitades. No hi ha, així, res "nacional" en la conducta dels stalinistes mexicans: tradueixen simplement al castellà les polítiques de Stalin i les ordres de la GPU.

La GPU com a organitzadora de l'atemptat

Per als no iniciats pot semblar incomprendible que la camarilla de Stalin m'haja exiliat i després haja intentat matar-me a l'estranger. ¿No hauria estat més simple afusellar-me a Moscou com han fet amb tants altres?

L'explicació és aquesta: En 1928, quan fui expulsat del partit i exiliat a Àsia central, encara era impossible parlar no sols del meu afusellament sinó inclús del meu arrest. La generació junt amb la qual férem la Revolució d'Octubre i la guerra civil estava aleshores viva. El Buró Polític se sentia assetjat per totes les bandes.

Des d'Àsia central poguí mantenir un contacte directe amb l'Oposició. Sota aquestes condicions, Stalin, després de vacil·lar durant un any, decidí recórrer a l'exili en l'estranger com el mal menor. Pensà que Trotski, aïllat de l'URSS, privat d'un aparell i recursos materials, seria impotent per a portar avant res. A més a més, Stalin calculà que després d'haver tingut èxit en denigrar-me davant dels ulls del país podria obtenir sense dificultat del govern turc amic la meua tornada a Moscou per a l'ajust final de comptes. Els fets mostraren, no obstant, que és possible participar en la vida política sense aparell ni recursos materials. Amb l'ajuda de joves amics construí els fonaments de la Quarta Internacional, que està avançant sense pressa però sense pausa. Els judicis de Moscou de 1936 a 1937 es portaren a terme per a obtenir la meua deportació de Noruega, és a dir, realment perquè caigués a mans de la GPU. Però no tingueren èxit. Arribí a Mèxic. Estic informat que Stalin ha admès en diverses oportunitats que el meu exili a l'estranger fou "un greu error". No li quedava un altre remei, per a rectificar l'error, que muntar un atemptat terrorista.

En anys recents, la GPU ha destruït molts centenars dels meus amics, incloent-hi membres de la meua família a l'URSS. A Espanya, mataren al meu anterior secretari Erwin Wolff i a diversos camarades que pensaven com jo: a París, assassinaren el meu fill Lev Sedov, a qui els criminals professionals de Stalin perseguiren durant dos anys. A Lausana, la GPU matà Ignasi Reis. Que havia abandonat la GPU i s'hi havia unit a la Quarta Internacional. A París, els agents de Stalin assassinaren un altre dels meus exsecretaris, Rudolf Klement, el cadàver del qual sense el cap, mans i cames, fou trobat al Sena. Aquesta llista podria continuar interminablement.

A Mèxic es produí un obvi intent d'assassinat contra mi per part d'un individu que aparegué en ma casa amb falses recomanacions d'una prominent figura política. Fou després d'aquest incident, que intranquil·litzà els meus amics, que es prengueren mesures de defensa més serioses: guàrdies dia i nit, sistema d'alarma, etcètera.

Després de la participació activament i verdaderament criminal de la GPU en els fets d'Espanya, rebí moltes lletres dels meus amics, especialment de Nova York i París, sobre agents de la GPU que eren enviats a Mèxic des de França i Estats Units. Transmetí a temps els noms i fotografies d'alguns d'aquests cavallers a la policia mexicana. L'esclat de la guerra agreujà la situació inclús més a causa de la meua irreconciliable lluita contra la política externa i interna del Kremlin. Les meues declaracions i articles en la premsa mundial sobre el desmembrament de Polònia, la invasió a Finlàndia, la debilitat de l'Exèrcit Roig decapitat per Stalin, etcètera, foren reproduïts en tots els països del món en desenes de milions d'exemplars. Creix la insatisfacció dins de l'URSS. La Tercera Internacional era incomparablement més feble al començament de l'última guerra del que la Quarta Internacional ho és avui.

El 25 d'agost de 1939, just abans de la ruptura de relacions diplomàtiques entre França i Alemanya, l'ambaixador francès Couloudre informà G. Bonnet, ministre de relacions exteriors, de la seua dramàtica entrevista amb Adolf Hitler a les 5.30 de la vesprada:

“Sí realment pense (observà) que se'n sortirem victoriosos, també tem que a la fi de la guerra hi hauria un únic vencedor vertader: el senyor Trotski

“Interrompent-me, el canceller cridà: ‘Llavors, per què li han donat regna solta a Polònia?’” (*Documents Diplomàtics, 1938-1939*, p. 260, document núm. 242).

Dos autoritzats representants de dues potències imperialistes, democràtica una i feixista l'altra, en el moment crític anterior a la guerra cerquen acovardir-se un a l'altre amb el nom d'un revolucionari a qui els agents de la GPU han estat tractant en va de denigrar durant molts anys com “agent de l'imperialisme”. Podria adduir una altra evidència del mateix tipus. Però no és necessària. Hitler

i Couloundre són, en tot cas, experts polítics, molt més seriosos que David Siqueiros i Lombardo Toledano.

Com a exrevolucionari, Stalin entén que el curs de la guerra ha de brindar també un poderós impuls al desenvolupament de la Quarta Internacional a l'URSS. Això és el que explica per què Stalin ha emès una ordre als seus agents: lliurar-se de Trotski tan aviat com siga possible.

Els fets per tots coneguts i les consideracions polítiques generals demostren així, indubtablement, que l'organització de l'atemptat del 24 de maig només podia emanar de la GPU. No obstant, no manquen indicis materials.

1.- Unes setmanes abans de l'atemptat, la premsa mexicana s'omplí de rumors sobre una concentració d'agents de la GPU a Mèxic. Moltíssims dels elements d'aqueixos informes eren falsos. Però l'essència dels rumors era vertadera.

2.- Allò digne d'atenció és la tècnica excepcionalment refinada de l'atemptat. L'assassinat fallà a causa d'un d'aqueixos accidents que formen part de qualsevol guerra. Però la preparació i execució de l'atemptat són sorprenents en allò que fa a la seua envergadura, planejament, eficiència. Els terroristes estaven familiaritzats amb la disposició de la casa i la seua vida interna; estaven equipats amb uniformes policials, armes, serra elèctrica, escales de corda, etcètera. Pogueren amarrar la policia apostada fora; paralizaren els guàrdies que estaven dins per mitjà d'una correcta estratègia de foc, penetraren en l'habitació de la víctima escollida, dispararen amb impunitat durant tres o cinc minuts, llençaren bombes incendiàries i abandonaren el lloc dels fets sense deixar rastre. Una empresa així està més enllà dels recursos d'un grup privat. S'ha d'observar en aquest operatiu: tradició, ensinistrament, grans recursos i gran quantitat d'executants. És el treball de la GPU.

3.- Estrictament d'acord amb tot el sistema de la GPU està l'afany per portar la investigació a una via falsa, la qual cosa s'inclouïa en el mateix pla de l'atemptat. Mentre que lligaven la policia, els atacants cridaren "Visca Almazán!" Aquests crits artificials i fraudulents en la nit davant de cinc policies, tres dels quals estaven dormits, perseguien dos objectius simultanis: distreure, encara que només fos per uns pocs dies o inclús hores, l'atenció de la futura investigació i allunyar-la de la GPU i la seua agència mexicana, compromentent alhora els partidaris d'un dels candidats presidencials. Matar un opositor al mateix temps que es llencen sospites sobre un altre és el mètode clàssic de la GPU, més exactament del seu inspirador, Stalin.

4.- Els atacants portaren diverses bombes incendiàries, dues de les quals foren llençades dins de l'habitació del meu nét. Els participants en l'atemptat, per tant, no sols tenien en vista l'assassinat sinó, també, produir un incendi. El seu únic objectiu podia haver estat ben bé la destrucció dels meus arxius. Açò

només li pot interessar a Stalin, puix que els meus arxius em són d'excel·lent valor en la lluita contra l'oligarquia de Moscou. Amb l'ajuda dels meus arxius poguí, en particular, demostrar les farses judicials de Moscou. El 7 de novembre de 1936, corrent gran riscs, la GPU ja n'havia robat una part a París. No se n'oblidà en la nit del 24 de maig. Les bombes incendiàries són quelcom així com la targeta de visita de Stalin.

5.- Extremadament característica dels crims de la GPU és la divisió de tasques entre els assassins secrets i els "amics" legals: mentre es preparava l'atac, junt amb el treball clandestí de la conspiració, es portà avant una oberta campanya de calúmies destinada a desacreditar la víctima escollida. La mateixa divisió del treball continua després de comés el delictes: els terroristes s'amaguen mentre que els seus advocats, obertament, intenten dirigir l'atenció de la policia cap a un terreny fals.

6.- Finalment, és impossible no prestar atenció a les reaccions de la premsa mundial: diaris de totes les tendències es manifesten obertament o tàcita a partir del fet cert que l'atemptat és obra del Kremlin; només els diaris subsidiats pel Kremlin, i que per tant compleixen les seues ordres, defensen una versió oposada. Aquesta és una peça irrefutable d'evidència política!

7.- La prova més important i convincent, no obstant, que l'atemptat fou organitzat per la GPU és el fet que tots els còmplices del mateix siguen membres del Partit Comunista o els seus íntims "amics", i a més el més prominent entre ells ocupà llocs de comandament en aquelles seccions de l'exèrcit espanyol que estigueren sota el comandament directe de la GPU ("El quint regiment" i "Les brigades internacionals").

Per què estava segur que hi hauria un atemptat?

¿Per què esperava amb tanta seguretat un atemptat des de començaments d'enguany? Contestant davant el tribunal el 2 de juliol a aquesta pregunta del senyor Pavón Flores, l'advocat defensor, em referí en particular al congrés del Partit Comunista de Mèxic, que es realitzà al març d'enguany i que proclamà la seua orientació en vistes a l'extermini del "trotskisme". A fi que la meua resposta resulte més clara, he de subministrar alguns fets explicatius addicionals.

Vist que els preparatius pràctics de l'atemptat començaren al gener d'enguany i que calgué un cert interval per a les discussions preliminars i l'elaboració del plans, pot manifestar-se amb certesa que l'"ordre" per a l'atemptat no arribà a Mèxic més tard de novembre o desembre de 1939.

Com pot apreciar-se en *La Voz de México*, la crisi en la direcció partidària es remunta precisament a aqueix període. L'impuls per a la crisi vingué des de fora del partit, i la crisi pròpiament dita es desenvolupà des de la cúpula cap avall. No se sap qui elaborà el document especial, els anomenats “materials de discussió”, que es publicaren en *La Voz de México* el 28 de gener i que constituïren una denúncia anònima a la vella direcció (Laborde, Campa, etcètera), pretesament culpable d'una actitud “conciliatòria” envers el trotskisme. La massa de l'opinió pública estava completament al marge en aqueix moment del que, es movia al darrere. Però per als observadors interessats i els iniciats era indubtable que s'estava preparant algun nou colp seriós, sinó contra el trotskisme, almenys contra Trotski.

Avui resulta absolutament evident que el capgirament al Partit Comunista estava íntimament relacionat amb l'ordre per a l'atemptat emesa a Moscou. El que segurament passà és que la GPU trobà alguna oposició entre els dirigents del Partit Comunista, que s'havien acostumat a una existència pacífica i podien témer conseqüències polítiques i policials molt desagradables arran de l'atemptat. Potser aquesta siga la causa de l'acusació de “trotskisme” contra ells. Tot aquell que s'opose a un atemptat contra Trotski és, òbviament, “trotskista”.

L'anònima “comissió de porga” remogué Laborde, el líder del Partit Comunista, i junt amb d'ell el Comitè Central elegit en l'anterior congrés. ¿Qui conferí al comitè de porga poders tan immensos? D'on ve el mateix comitè? No pot haver-se creat per generació espontània. Fou nomenat per persones que reberen des de fora els seus poders plenipotenciaris. Aquestes persones, òbviament, tenien les seues raons per a ocultar els seus noms.

Tot just després del 18 de febrer, després de realitzat el canvi i quan l'única cosa que quedava era sancionar-lo, es féu pública la composició de la nova comissió, que s'integrava només amb mexicans i una altra vegada sense cap indicació sobre qui els havia nomenat. Per a l'època en què fou convocat el congrés del partit, el 21 de març, totes les qüestions ja estaven decidides i l'única cosa que els restava als delegats era un jurament de lleialtat a la nova direcció, que havia estat creada sense ells i amb fins desconeguts per a la majoria.

Segons es desprèn de l'informe del congrés publicat per *La Voz de México* (18 de març de 1940), la discussió sobre la qüestió de “la lluita contra el trotskisme i altres enemics del poble” no es produí en una sessió secreta de la convenció, com passà amb altres temes de l'ordre del dia, sinó en una *sessió secreta d'una comissió especial*. Aquest sol fet és una evidència que els nous dirigents necessitaven ocultar els seus plans inclús a una convenció del seu propi partit. No sé qui componia la comissió secreta. Però és possible suposar qui la dirigia entre bambolines.

El congrés elegí o, més ben dit, aprovà passivament, un “presídiu honorari” compostat per Dimitrov, Manuilski, Kusinen, Thaelmann, Carlos Contreras i d’altres. La composició d’aquest presídiu honorari fou publicada en un fullet, *¡Fuera el imperialismo!* Escrit per Dionisio Encina (Edición Popular, 1940, p. 5). Dimitrov, Manuilski, Kusinen estan a Moscou. Thaelmann està pres a Berlín, mentre que Carlos Contreras està a Mèxic. La seua inclusió en el presídiu honorari no ha pogut ésser accidental. Contreras no pertany de cap manera a la nòmina dels anomenats “caps” internacionals, la inclusió de la qual en un presídiu honorari té caràcter de ritual.

Contreras guanyà per primera vegada sinistra notorietat durant la guerra civil espanyola on, en la seua condició de comissari i comandant del Quinto Regimiento, es convertí en un dels més cruels agents de la GPU. Líster, Contreras i “El Campesino” menaren una “guerra civil” pròpia dins del bàndol republicà, destruint físicament els opositors de Stalin, els anarquistes, socialistes, poumistes i trotskistes. Açò pot corroborar-se a través dels despatxos de premsa i dels testimonis de molts refugiats espanyols. No seria, doncs, massa audaç suposar que l’excomissari del Quinto Regimiento i membre del presídiu honorari de la convenció fou una de les palanques importants per al canvi de la direcció del Partit Comunista al començament d’enguany. Aquesta suposició està justificada sobradament, perquè Contreras ja menà una purga “antitrotskista” al Partit Comunista Mexicà en 1929. Cert és que Contreras nega la seua participació en l’atemptat. Però en aqueix cas, ¿per què fou elegit per al presídiu honorari del congrés lligada amb la conspiració?

Quan seguí en la premsa els esdeveniments del Partit Comunista durant els primers mesos d’enguany, estava lluny de veure la situació amb la mateixa claredat amb què ho faig ara. Però inclús llavors em resultava evident que darrere de la pantalla partidària oficial, amb la seua pantomima d’ombres, estava amagat el moviment de figures reals. En aquesta funció les figures reals són agents de la GPU. Per això esperava un atemptat.

La preparació “moral” de l’atemptat

L’esbós original del plans de desenvolupament d’un moviment de “masses” a favor de l’expulsió de Trotski de Mèxic fracassà completament. La GPU hagué de recórrer a un acte terrorista. Però era indispensable preparar l’opinió pública per a aquest fet. Com la GPU no estava disposada a reconèixer el seu padrinatge de l’assassinat, era indispensable lligar l’acte terrorista amb la lluita política interna de Mèxic. *La Voz de México*, *El Popular* i *Futuro* havien tractat anteriorment inclús de lligar-me amb el general Cedillo, amb el general Amaro, amb Vasconcelos, amb un cert doctor Atl, per a no mencionar els magnats del petroli i el comitè Dies. Ara reben ordres de multiplicar els seus esforços amb

aqueix fi. La campanya presidencial, amb la seua perspectiva de conflictes aguts, semblà subministrar la situació més favorable per a semblants esforços. Els còmplices intel·lectuals de l'atemptat m'enrolaren en el bàndol del general Almazán, cosa que no els impedí imputar després l'organització de l'atemptat als partidaris d'Almazán. Aquesta gent es guia en la seua activitat per un precepte que fou aplicat per Stalin abans d'ésser formulat per Hitler: “com més gran és la mentida més ràpidament se la creuen”.

La preparació “moral” de l'atemptat començà simultàniament amb els preparatius tècnics. La intensificació de l'acció contra el “trotskisme” es féu evident al desembre de l'any passat. En l'edició del 24 d'aqueix mes de *La Voz de México*, en un article intítulat “El papel del trotskismo”, hom pot llegir:

“[...] Pel que fa al nou pontífex, Lleó XXX, en vista de les trenta monedes de plata del brut Judes, ha exercit el seu paper en la peça elaborada per a ell pel comitè Dies [...] Lleó XXX intervé en les qüestions de Llatinoamèrica a favor de les potències imperialistes i completa el seu treball declarant que ‘l'expropiació petrolera fou obra dels comunistes [...]’” (per Gonzalo Beltrán).

Les paraules “l'expropiació petrolera fou obra dels comunistes” estan separades amb cometes, com si representaren una citació d'un article meu, la qual cosa em presentaria com oposant-me a l'expropiació de les companyies petroleres. És innecessari dir que es tracta d'una mentida. Amb les meues millors forces defensí en la premsa mundial el dret del poble mexicà a ser amo dels seus propis recursos naturals. Però els falsificadors de la GPU no es deixen dissuadir per tals bagatel·les.

En el seu informe sobre el congrés de març, Andrés García Salgado, membre del Comitè Central del Partit Comunista Mexicà, baté tots els rècords assolits pel stalinisme internacional. Malgrat la natural repugnància que em provoca, permeten-me citar-ne uns pocs exemples:

“[...] El govern de Cárdenas permeté l'entrada de Trotski, contra l'opinió expressa de les organitzacions obreres; aquest fet, que li permeté a Trotski instal·lar en el nostre país el centre directiu de la seua organització internacional d'espionatge al servei de les forces contrarevolucionàries, fou només possible gràcies a l'interès que els mateixos països imperialistes tenien a fer del nostre país un centre per a les seues activitats d'espionatge i provocació.”

Ignorants com són, aquestes gents no poden saber que ni un sol país imperialista m'admetrà dins de les seues fronteres; que els líders de l'imperialisme de tots els països em consideren el seu enemic número u; que aquells que pensen com jo són perseguits en tots els països imperialistes; que Mèxic m'ha brindat la seua hospitalitat perquè no es tracta d'un país imperialista i perquè el seu govern té una actitud seriosa davant del dret d'asil. Però els falsaris

compromesos en la preparació de l'atemptat no tenen temps de reflexionar sobre aquestes ximpleries. El senyor Salgado continua:

“Així, els espies trotskistes sempre col·laboraren amb l'exèrcit de Franco, coordinant els seus aixecaments i agitació en la reraguarda lleial amb les operacions de l'enemic.

“Trotski, l'home aplaudit pels patrons de Monterrey, el que facilità tots els arguments de les companyies petrolieres contra les organitzacions obreres, i contra el govern, orienta el seu treball d'acord amb els plans reaccionaris i les necessitats de l'imperialisme.

“Camarades: que açò ens servisca d'exemple per a reforçar la nostra lluita contra el trotskisme i perquè el cap d'aquesta banda d'espies siga expulsat del país.” (“Echen a los enemigos del pueblo de las filas revolucionarias”). Aquest és l'informe d'un “dirigent” en el congrés d'un partit comunista! En quina latrina ha convertit l'oligarquia del Kremlin allò que en un temps fou la Internacional Comunista! A força d'emprar la selecció natural i artificial el lloc dels revolucionaris fou gradualment ocupat per arribistes, bergants i calumniadors professionals. A aquest grup pertany també el senyor Salgado. En *La Voz de México*, 1er de maig de 1940, en el que se sol·licita completa llibertat d'acció per a D. Siqueiros, darrere del que caminava la policia, s'hi publica un manifest oficial del partit dirigit al poble que diu:

“Expulsen els agents imperialistes fora de Mèxic! Els espies estrangers i els provocadors han d'ésser expulsats del país i en primer lloc el seu cap més sinistre i perillós: Lev Trotski [...]”

Defensar D. Siqueiros contra el govern mexicà i ahora demandar d'aquest mateix govern repressió contra Trotski, durant les tres setmanes prèvies a l'atemptat, què és açò sinó la seua preparació?

El 19 de maig de 1940, cinc dies abans de l'atemptat, trobem en *La Voz de México* un article en què el frenesí calculat arriba al paroxisme:

“Trotski, el ‘vell traïdor’, com una vegada el qualificà el camarada Lombardo Toledano, ens demostra cada vegada que com més vell es torna més canalla i cínic es mostra”. (“El traidor Trotski”).

“Espia a sou de les forces reaccionàries, agent del comitè Dies a Mèxic [...] La responsabilitat de Trotski en la conspiració que els traïdors a Mèxic, agents de les companyies petrolieres i també del comitè Dies [...]”

“Trotski. Ha de respondre davant de les autoritats del país per les seues actituds antiproletàries i antimexicanes i cessar en les seues imbecil·litats.

“Últimament, el traïdor, somiant potser de reviure els dies en els quals podia organitzar el seu propi judici, jutjar-se a si mateix valent-se dels seus amics en la casa de Diego Rivera, llença una campanya perquè un tribunal examine els càrrecs que es remenen contra ell, d’èsser un agent del comitè Dies, el que confessà en les seues pròpies declaracions públiques.

“Resulta clar que Trotski busca una tribuna per a continuar amb la seua nefasta activitat contra els treballadors de Mèxic. Però el poble no li donarà aqueixa tribuna.

“Respecte a Trotski, els treballadors de Mèxic ja han pronunciat la seua opinió en el sentit que ha d’èsser expulsat del país.

No hauria sorprès massa que l’article hagués portat la signatura col·lectiva: David Siqueiros, Néstor Sánchez Hernández, Luis Arenal, David Serrano, Mario Pavón Flores.

En un altre article de la mateixa edició s’hi manifesta que Trotski està preparant-se per a “recolzar els provocadors i assassins, ansiosos d’intervenir en els assumptes interns de Mèxic [...]” Més avant:

“Pel que fa a Trotski, recordem que aquest canallenc traïdor acaba de llençar un desafiament perquè *El Popular* i la revista *Futuro* presenten dins de les setanta-dues hores les seues acusacions (que són les de tot el moviment revolucionari de Mèxic i del món sencer) contra el cabet senil de la Quarta Internacional. Quin peix esvarós és el vell traïdor! Ell sap molt bé que en setanta-dues hores a penes si es podria iniciar la llista de les seues traïcions, delictes, complicitats amb els enemics de tots els pobles, començant amb els de l’URSS, Xina i Espanya.”

L’última edició de *La Voz de México*, anterior a l’atemptat, està dedicada principalment, com hem apreciat, a acaçar Trotski i presentar una monstruosa acumulació d’acusacions i calúmnies. Aquesta és la forma en què escriu la gent que s’està preparant per a canviar la ploma per la metralladora. El consell de redacció de *La Voz de México* coneixia l’imminent atemptat i estava preparant a l’opinió pública del seu propi partit i als cercles de simpatitzants.

És impossible admetre, ni tan sols siga per un moment, que els responsables de *La Voz de México*, majors d’edat i assenyats, creien el que escrivien sobre mi. Menteixen fredament, seguint ordres de dalt. I revelen doblement la seua malícia, afegint a les calúmnies que reben ja fetes de Moscou les seues pròpies invencions sobre la meua “participació” en l’aixecament de Cedillo, la meua “aliança” amb Dies contra Mèxic o la meua participació en la campanya electoral. Els mentiders refusen subministrar proves amb el pretext que no desitgen brindar-me una “tribuna” o donar-me... “publicitat”. I quan els anomene mercenaris de Stalin, m’amenacen d’enviar-me a la presó per “difamació”!

Aquesta és l'escola del stalinisme. El cinisme ideològic i el desvergonyiment moral són els seus trets fonamentals. Aquesta gent no té cap respecte pels fets i els documents; mai formula les seues acusacions clarament i definitiva; les seues calúmnies tenen la característica de la taca que s'estén. Des de l'URSS, on ningú s'atreveix a contradir Stalin o als seus col·legues, l'esperit de servilisme, obsequència i cinisme s'ha escampat per tota la Komintern, enverinant fins a l'os de la medul·la el moviment obrer.

Ocultant els rastres de la GPU

Els primers dies posteriors a l'atemptat els senyors inspiradors s'amagaren als seus caus. Temien que els seus col·legues "militars" poguessen caure a mans de la policia. Les insinuacions de la premsa de la GPU foren cautes al principi. Però cada dia que passava els donà ràbia a aquests cavallers. A través de múltiples canals posaren en circulació l'estúpida i vil versió de l'"autoatemptat". Fins a finals de maig, la policia, despistada pels còmplices morals del delictes, no pogué, com se sap, seguir la pista correcta dels criminals. En els cercles stalinistes els esperits resplendiren. En la seua edició del 1er de juny, *La Voz de México* ja descriu l'atemptat com "una grotesca farsa".

"Els fets que han ocorregut recentment a Mèxic, portats a terme intel·ligentment pel miserable Trotski i la seua banda. Posen notablement de relleu les característiques de provocació que contenen [...]"

"Trotski és un agent lliurat en cos i ànima al capitalisme internacional, a què serveix com una ferramenta dedicada al servei dels seus interessos. I en aquest cas no tingué inconvenient en rendir-li un servei més per mitjà de l'"atemptat" del que fou objecte en la mansió on viu."

El periòdic no explica per a què necessitaven el "capitalisme" i el mateix Trotski tan sorprenent empresa.

"Com més gran siga la mentida, resa el precepte de Hitler-Stalin, més ràpidament se la creuen."

La Voz de México, s'esforça amb ànima i vida per tal d'aconseguir una coartada per al Partit Comunista. Açò és humanament comprensible. Però el periòdic no s'hi atura; també s'apropa a la defensa de la GPU.

"[...] La provocació en què està involucrat el mateix Trotski té a més les característiques d'una provocació *antisoviètica*." (10 de juny de 1940).

Evidentment! A través de l'"autoatemptat" Trotski ha tractat de comprometre la puresa immaculada de la GPU.

En el mateix número els editors declaren:

“Hem rebut algunes declaracions de la secció mexicana de la Sociedad de Veteranos de España en què manifesten que l’“atemptat” contra el contrarevolucionari Lev Trotski és una vulgar maniobra de la reacció i l’imperialisme contra el poble mexicà.”

El president de la secció mexicana de la societat no és un altre que David Alfaro Siqueiros! L’organitzador d’un atemptat ha protestat contra “una vulgar maniobra de la reacció”. Ací els editors s’enganyen completament. Per a provar la seua coartada estan obligats a demostrar que la GPU, de la que no es poden dissociar, no ha estat implicada en el cas. I a fi de provar el meu “autoatemptat” els resulta necessari apel·lar a l’alta autoritat de D. A. Siqueiros. En tot açò hi ha elements de manicomi. La insolència i la impudícia arriben fàcilment a la vora de la insanitat Però en aquesta insanitat hi ha un mètode, indissolublement lligat al nom de la GPU.

Presentant el testimoni imparcial de Siqueiros, *La Voz de México* escriu per la seua banda:

“Trotski [...] és un dels principals inspiradors de la quinta columna, un punt de suport per a la reacció mexicana i l’imperialisme ianqui, un agent a sou dels pitjors carnisers del poble mexicà.”

El temor parla ací en un llenguatge fòbic. Aquesta gent té por d’haver de respondre per l’atemptat realitzat el 24 de maig.

No hi ha necessitat d’analitzar edició rere edició d’aquesta menyspreable publicació stalinista, que s’arrossega entre la policia mexicana i la GPU. La conducta de *La Voz de México* durant les setmanes crítiques mostra incontrovertiblement que els seus directors estaven al tant des del principi que l’atemptat era organitzat per l’agència de Stalin. Coneixien el paper de D. Siqueiros en l’atemptat. Sabien que Robert Harte no era còmplice de l’atemptat, sinó la seua víctima. En crear la teoria de l’autoatemptat i sembrar calúmnies contra Harte, actuaren en funció dels interessos de la GPU i dels d’ells alhora.

La conclusió és evident: si la GPU hagués tingut un òrgan oficial a Mèxic, aquest no hauria conduït els preparatius de l’atemptat i després encobert els rastres del mateix amb major zel i desvergonyiment amb què ho féu *La Voz de México*.

La teoria de l’“autoatemptat”

Des del primer dia de la meua arribada a Mèxic (gener de 1937), la policia prengué mesures especials per tal de protegir-me de possibles atemptats. Les autoritats, sens dubte, hauran d’haver tingut serioses raons per a això. La policia

em protegia, es podria pensar, no contra el comitè Dies, que no existia encara en 1937; ni contra els “partidaris d’Almazán”; ni contra l’“autoatemptat”. A la pregunta, contra qui m’ha protegit la policia mexicana en el curs dels tres anys i mig anteriors a l’atemptat del 24 de maig?, hom únicament pot donar una resposta racional: contra la GPU.

No obstant, quan realment es produí l’atemptat, i a més en una forma que palesava totes les característiques de la policia secreta de Stalin, un determinat sector de la premsa mexicana (*La Voz de México* i els seus ecos, *El Popular* i *Futuro*) llençaren una campanya destinada a provar que la GPU no hi tenia res a veure. Només la insolència disciplinada dels agents de la GPU podia haver-li conferit a l’absurda idea de l’“autoatemptat” una imatge de versemblança.

¿Quin objectiu podia perseguir jo en arriscar-me en una empresa tan monstruosa, repugnant i perillosa? Ningú ho ha explicat fins ara. Se suggereix que he volgut denigrar Stalin i el seu GPU. Però ¿és que un altre atemptat agregaria quelcom a la reputació d’un home que ha destruït tota una generació del Partit Bolxevic? Es diu que vull provar l’existència de la “quinta columna”. Per què? Per a què? A més a més, els agents de la GPU es basten per a perpetrar un atemptat, no hi cal una misteriosa quinta columna. Es diu que he volgut crear-li dificultats al govern mexicà. ¿Què possibles motius he pogut tenir per a crear-li dificultats a l’únic govern que ha estat hospitalari amb mi? Es diu que he volgut provocar una guerra entre Estats Units i Mèxic. Però aquesta explicació pertany completament al terreny del deliri. Per a provocar semblant guerra en tot cas hauria estat molt més expeditiu organitzar un atac a l’ambaixador ianqui o als magnats petrolers i no a un bolxevic revolucionari, aliè als cercles imperialistes i odiat pels mateixos.

Quan Stalin organitza un atemptat per a assassinar-me, el significat de les seues accions és clar: vol destruir el seu enemic número u. Stalin no corre riscos per això; actua a llarga distància. Al contrari, en organitzar l’“autoatemptat”, jo he d’assumir la responsabilitat per aqueixa empresa; arrisque la meua pròpia sort, la sort de la meua família, la meua reputació política i la reputació del moviment al qual servisc. Què en puc guanyar?

Però si hom admet fins i tot allò que és impossible, és a dir, que després de renunciar a la causa de tota la meua vida, i després d’aixafar el sentit comú i els meus propis interessos vitals, decidisc organitzar l’“autoatemptat” en raó d’algun objectiu desconegut, encara queda vigent la següent pregunta. On i com aconseguí vint participants? Com els subministrí els uniformes policials? Com els armí? Com els equipí amb tots els elements necessaris?, etcètera. En altres paraules, ¿com un home que viu gairebé completament aïllat del món exterior se les enginya per a possibilitar una empresa només concebible per a un aparell poderós? Permeten-me confessar que em sent confós en haver de sotmetre a crítica una idea que està més enllà de tota possibilitat de crítica.

Els agents de Stalin s'estan preparant per a proclamar que Siqueiros és... un agent de Trotski

Els dirigents del Partit Comunista estan dedicats ara a complicades maniobres que afecten la persona de Siqueiros. L'objectiu d'aquestes maniobres és sacrificar Alfaro Siqueiros, desacreditar-me i salvar-se ells. No obstant, els resultats de tan supercomplicada intriga poden provar exactament el contrari d'allò que esperen els estratègics de la GPU.

La maniobra l'inicià David Serrano, membre del Buró Polític, i consegüentment un dels dirigents oficials del Partit Comunista. El 19 de juny les seues declaracions foren publicades en la premsa de la manera següent:

“Digué que immediatament després dels fets de Coyoacán, el Partit Comunista havia fet una investigació per a descobrir el que havia ocorregut. I que des d'aleshores aquesta investigació havia voltat en torn d'Alfaro Siqueiros, element descontrolat a què es considerava mig boig... I que des de llavors havien tingut sospites d'Alfaro Siqueiros, amb el que apareixien constantment un cert Blanco i Antonio Pujol, el seu deixeble i ajudant personal.”

Aqueixa denúncia contra estrets camarades, còmplices en l'atemptat, hauria estat absolutament impossible als rengles d'un partit revolucionari. Però entre els stalinistes la regla és “*salus GPU suprema lex*”. En referir-se a Siqueiros com a “un element incontrolat i mig boig”, D. Serrano està tractant de distreure l'atenció lluny del Kremlin i de si mateix.

El 23 de juny, quan les característiques generals de l'atemptat i els noms dels principals responsables ja havien estat revelats, *La Voz de México* publicà la següent declaració del Partit Comunista:

“Nombroses persones apareixen implicades directament o indirecta, entre elles David Alfaro Siqueiros, qualificat com a capítol de l'atemptat [...] El Partit Comunista Mexicà declara categòricament que cap dels participants en la provocació és membre del partit; que tots ells són elements incontrolables i agents provocadors [...]”

Amb diferents variants, aquesta declaració s'ha repetit durant els dies següents. Des d'aleshores Siqueiros ha estat declarat no sols “mig boig” sinó també “agent provocador”.

Les declaracions de D. Serrano relatives a Siqueiros i a A. Pujol foren un senyal per a declaracions semblants de part dels restants detinguts. “Serrano Andonegui donà la primera informació sobre Alfaro Siqueiros i després els dos espies desitjaren ampliar les seues declaracions [...]” Des de llavors els acusats

han descarregat la responsabilitat total sobre D. Siqueiros. Mateo Martínez, un membre del partit, al principi admeté que D. Serrano, membre del Buró Polític, “és un home capaç de qualsevol cosa, com, és ara, l’atemptat contra Trotski”. Però, òbviament, sota la influència benèfica del seu advocat, el senyor Pavón Flores, membre del Comitè Central del partit, Mateo Martínez sobtadament compregué que D. Serrano no tenia res a veure amb l’atemptat i que només agents provocadors com Siqueiros eren capaços de tals accions.

Atrinxerats en aquesta posició, els stalinistes començaren a avançar... El 2 d’agost, D. Serrano ja havia testificat, si es jutja pels diaris, que jo li doní diners a Siqueiros per a un periòdic o quelcom semblant, o per a... l’“autoatemptat”. L’objectiu d’aquest nou absurd salta als ulls: a David Alfaro Siqueiros se l’està transformant gradualment en un... trotskista. “Com més gran és la mentida, més ràpidament se la creuen”, resa el precepte de Hitler-Stalin.

Una intensa investigació s’està desenvolupant, sens dubte, darrere de l’escenari de la investigació oficial. La GPU no desitja cedir. Malgrat el cadàver de Robert Sheldon Harte, tanmateix les confessions dels arrestats, la GPU vol reviure la versió de l’autoatemptat. Seria força convenient per a una quantitat de persones de reputació molt bruta! A més a més, la GPU disposa d’inexhauribles recursos econòmics.

En la totalitària Moscou una maquinació d’aquest tipus podria haver-se instrumentat sense dificultat. A Mèxic és distint. Ací, els agents de la GPU, incloent-hi D. Serrano i el seu advocat Pavón Flores, frenen el seu zel. Menteixen massa cruament. Es contradiuen sense problemes. S’obliden avui del que feren i digueren ahir. Ho demostrarem de seguida amb plenes evidències. L’objectiu d’aquestes línies és impedir que la GPU confonga l’opinió pública, encara que només siga per pocs dies, amb la seua intriga.

¿Com eren les vertaderes relacions entre el Partit Comunista i Siqueiros abans de l’atemptat? Eren d’íntima col·laboració, completa unitat de mires i mètode; eren relacions d’amistosa divisió del treball. Sens dubte, Siqueiros mai ha trencat amb el Kremlin. Ha tingut, indubtablement, “desavinences” amb aquest o aquell dirigent del Partit Comunista Mexicà. Aqueix ambient es caracteritza generalment per les rivalitats, intrigues i acusacions mútues. Però Siqueiros mai ha trencat amb el Kremlin. Ha continuat essent un lleial agent de Stalin. A Espanya, ell junt amb D. Serrano treballaren sota la direcció dels agents soviètics de la GPU. Retornà a Mèxic com a agent de confiança de Moscou. Tots els grups stalinistes o semistalinistes li rendiren honors. *El Popular* i *Futuro* li dedicaren articles encomiàstics. ¿Com és possible que Lombardo Toledano, V. Villaseñor, Alejandro Carrillo, mai sospitaren ni tan sols que Siqueiros era “mig boig”, “agent provocador” i àdhuc “trotskista”?

Al desembre de 1939, quan ja s'estava elaborant el pla de l'atemptat en el cercle estret dels conspiradors, el Partit Comunista organitzà un acte en honor del seixantè aniversari de Stalin, "el guia genial, orgull del proletariat mundial". En un relat de l'acte en *La Voz de México* del 21 de desembre hom pot llegir:

"El missatge dalt transcrit fou aprovat al mig d'un eixordador aplaudiment pels concurrents a la commemoració del seixantè aniversari de Stalin en el teatre Hidalgo [...] En el presídiu estaven els camarades James Ford, Alfaro Siqueiros, Rafael Carrillo, Valentín Campa, Andrés Salgado i l'escriptora espanyola Margarita Nelkin [...]" D'aquesta manera, el "mig boig" i "agent provocador" Siqueiros, fa temps "expulsat" del partit, s'assentà en el presídiu de l'acte junt amb Ford, candidat del partit stalinista a la vicepresidència dels Estats Units, i altres lluminàries de la Komintern. David Alfaro Siqueiros (sense que se sospités encara el seu "trotskisme") signà amb gran satisfacció l'entusiasta telegrama enviat a Stalin, de qui havia rebut, poc abans, l'ordre d'organitzar l'atemptat.

En el mateix número de *La Voz de México* trobem el següent: "Un cas semblant és el del camarada David Alfaro Siqueiros, enviat il·legalment a judici per fals testimoni per empleats no jeràrquics de la policia del Districte Federal. Segons la nostra opinió totes les organitzacions han d'actuar en el cas del camarada Siqueiros".

La Voz de México anomena el "trotskista" Siqueiros "camarada", i defensa zelosament contra la policia mexicana un agent provocador.

El 14 de gener de 1940, quan ja Siqueiros havia iniciat l'organització pràctica de l'atemptat, *La Voz de México* informà sobre un altre acte comunista:

"Després Siqueiros ocupà la tribuna per a demostrar el vertader caràcter de la 'premsa independent', que es ven al millor postor i que canvia la seua opinió segons el patró que li pague... Alertà tots, el poble i les seues organitzacions, sobre el perill d'una insurrecció reaccionària, afirmant que el *Partit Comunista Mexicà està mobilitzat per a la lluita a fi de donar la seua resposta en la forma que fos necessària* a l'agressió dels imperialistes i els traïdors nacionals." Com principal orador d'un acte comunista, D. Siqueiros no sols se solidaritza amb el partit que l'"exclogué" sinó que parla autoritzadament en nom seu "afirmant que el Partit Comunista Mexicà està mobilitzat per a la lluita". Un llenguatge així només pot ésser emprat per un dirigent partidari. El consell de redacció de *La Voz de México*, al seu torn, se solidaritza completament amb el combatiu discurs del "camarada" Siqueiros.

En l'edició del 1er de maig de *La Voz de México* trobem l'article següent:

"[...] El judici de Siqueiros està per acabar. *Hi ha el perill que siga condemnat*, a causa de la corrupta influència dels periòdics comercials. És necessari, doncs,

que la solidaritat dels treballadors es manifeste en un immediat suport al ‘Comitè per la definitiva llibertat de Siqueiros.’” (“Por la libertad de Alfaro Siqueiros.”)

Només mancaven tres setmanes per a l’atemptat: Siqueiros, a qui la policia dedicava una desagradable atenció, fou urgentment requerit per la GPU. Els editors de *La Voz de México* acudiren en la seua defensa, incapaços de preveure que un mes més tard aproximadament proclamarien que el seu destacat camarada era un “agent provocador”.

Les mateixes cíniques contradiccions, en menor escala, apareixen en les relacions del Partit Comunista amb el senyor Rosendo Gómez Lorenzo. Segons la premsa del 19 de juny, “pel que fa a Rosendo Lorenzo, ell digué que sabia que havia estat expulsat del partit a causa de certs manejos fraudulents”. Aquesta versió fou repetida també per *La Voz de México*, que caracteritza R. G. Lorenzo com un lladre comú que s’apropià de fons recol·lectats pel partit.

Després, el 23 de juny, creient segurament que la participació de Lorenzo no estava provada i considerant que potser podria necessitar-se’l, *La Voz de México* escrigué en un altre to:

“La mateixa fúria s’ha manifestat contra el periodista Rosendo Gómez Lorenzo, a qui els periodistes sense honor odien amb miserable ressentiment a causa de la seua posició a favor de les forces revolucionàries.”

L’home que ahir fou declarat lladre, l’endemà és descrit com un màrtir de la causa revolucionària!

Hem vist com D. Serrano es referí amb menyspreu a Pujol com “deixeble i ajudant personal” del mig boig Siqueiros. Evidentment, D. Serrà podia no tenir res en comú amb Pujol. No obstant, *El Popular* del 4 de gener de 1939 publicà un telegrama de Barcelona datat el 2 del mateix mes i enviat a la CTM que diu:

“Veterans mexicans més prop de la repatriació vos desitgem Felic Any Nou en la lluita revolucionària unida contra la reacció i el feixisme. Pel comitè: Pujol, secretari general; Talavera, secretari d’agitació i propaganda; Justo, secretari d’organització.”

Justo no és un altre que David Serrano. Aquest telegrama testifica, per ell sol, amb tota evidència l’estreta col·laboració existent entre D. Serrano i Pujol i, consegüentment, amb el mateix Siqueiros.

¿No podria la GPU demanar-li demà a Siqueiros, sota amenaça de mort, que confesse haver estat secretament un “trotskista”? ¿No pot Siqueiros declarar que Robert Sheldon Harte fou mort durant l’“autoatemptat”? ¿No pot el mateix D. Serrano confessar que ell fou simplement un agent de Dies per a organitzar

assassinats polítics? ¿No pot *El Popular* estar ja preparant un editorial sobre aquest tema? ¿No podem preveure per anticipat l'estil de la indignació patriòtica? Que ho intenten! Moscou creà fa temps els models clàssics per a aqueixes transaccions. Esperem amb calma la nova intriga. No necessitem inventar res. Només col·laborarem per a dilucidar la lògica dels fets. Contra aquesta lògica els falsificadors es trencaran el cap!

Per què els stalinistes repudien el seu propi stratagema?

Quan l'absurda versió de l'"autoatemptat" sofrí un miserable fracàs, i la responsabilitat dels agents del Kremlin es féu evident per a tothom, els amics, inspiradors i protectors de Siqueiros intentaren deslligar-se de l'atemptat al·legant consideracions de caràcter "principista".

La Voz de México del 1er de juny escrigué:

"La Internacional Comunista, la internacional de Lenin i Stalin, i amb ella els partits de tot el món, mai han proclamat ni practicat la lluita terrorista individual, sinó la violència organitzada de les masses [...]"

La Voz de México del 16 de juny repeteix:

"El Partit Comunista ha declarat milers de vegades que el seu programa no accepta ni proclama el terrorisme individual, sinó l'acció franca de les masses en defensa dels seus interessos."

I el 30 de juny:

"¿Com podia ésser possible, doncs, que el Partit Comunista, renegant dels seus propis principis, actuant contra els seus propis interessos, participés en un acte terrorista, aliè completament a les nostres tàctiques i mètodes de lluita?"

El mateix repeteixen els acusats D. Serrano, Mateo Martínez i els seus advocats. Tots ells parlen exclusivament de "principis" incorporis que prohibeixen el terror individual. Cap d'ells diu una sola paraula sobre els fets. Cap menciona la GPU. És que potser no han escoltat parlar realment d'aquesta institució? ¿Realment no estan assabentats que la GPU s'ocupa sistemàticament d'assassinats no sols en el territori de l'URSS sinó en tots els països civilitzats del món?

No es tracta en absolut de si els anomenats "principis" del Partit Comunista són bons o roïns. Es tracta de les activitats en què participa el Partit Comunista i les vertaderes relacions entre el comitè central del Partit Comunista i la GPU.

La GPU no és merament la policia secreta de l'URSS, sinó quelcom molt més important. La GPU és l'instrument del règim totalitari de la camarilla stalinista

per a controlar l'URSS i la Komintern. Una de les tasques més importants i permanents de la GPU és la destrucció física dels opositors més resolts i perillosos a la dictadura de Stalin. Dins de l'URSS aquesta destrucció està semicamuflada amb formalitats legals. Fora de l'URSS es realitza a través de complots, atemptats i assassinats en emboscades.

Com a organitzacions, la GPU i la Komintern no són idèntiques, però són indissolubles. Se subordinen una a l'altra i, a més a més, no és la Komintern qui dóna ordres a la GPU sinó al contrari, és la GPU la que domina completament la Komintern. Aquesta dominació s'expressa en els sobtats canvis dels comitès centrals de totes les seccions, segons siga la voluntat de Moscou; en les porgues que s'efectuen per mitjà de mans misterioses a esquenes del partit. Els membres del comitè central que són agents de la GPU s'ocupen que la direcció del partit no actue en cap moment contra els interessos de la GPU. A partir d'aquí no hi ha tan sols una aparença de lliure discussió o de decisió democràtica en el partit: els agents de la GPU, per mitjà del Comitè Central, poden pressionar qualsevol membre del partit, sota pena d'aniquilació moral i a vegades física, per a portar avant les decisions de la GPU. Sense entendre aquesta mecànica, és impossible percebre els motius reals que s'amaguen darrere de la direcció de *La Voz de México*, els acusats i els que els recolzen.

Al juny de 1937, el senyor Hernán Laborde, complint ordres de Moscou, sotmeté la política del comitè central, incloent-hi la seua pròpia, a "autocrítica". Ací citem una de les seues confessions:

"Sol·licitàrem que es revocaren els acords que permetien la radicació de Trotski a Mèxic i amenaçàrem amb *accions de masses* que no pogueren portar a terme perquè no teníem la força necessària [...]" (Hernán Laborde, *Unidad a toda costa*, 1937.)

Aquesta citació és de gran importància. Naturalment, Moscou hauria preferit que jo fos expulsat per la pressió de les masses. Però les masses no estaven allí i el partit únicament féu el ridícul. Moscou esperava que Lombardo Toledano tindria més èxit en mobilitzar els treballadors amb la consigna de l'expulsió de Trotski de Mèxic. Però malgrat tots els esforços de Toledano, els treballadors es negaren obstinadament a respondre a aquesta agitació; als obrers no els agrada assumir el paper de perseguïdors. Mentre, amb l'esclat de la guerra, Moscou percebé amb particular agudesesa la necessitat de silenciar la meua veu. Cada dia que passava, Moscou s'impacientava més i més i pressionava a la seua agència mexicana. La història ens ensenya que quan les organitzacions aventureres no tenen la força política necessària per a resoldre una tasca, la idea de l'acció terrorista sorgeix per si sola. La pistola, la metralladora o la dinamita han de reemplaçar a la força inadequada de les masses. Aquesta és la fórmula clàssica del terrorisme individual.

El repudi al terrorisme de *La Voz de México* és simplement una frase de ritual per a evadir responsabilitats. El caràcter fraudulent del repudi es prova clarament a través de la conducta del mateix Siqueiros. El 5 de març de 1939, quan parlà com a orador stalinista en un acte de docents mexicans, Siqueiros plantejà la necessitat d'engegar una lluita contra els "traïdors": "[...] i és necessari que ells sàpien que anem a combatre'ls, *no amb l'acció directa, sinó mitjançant la unificació de les masses*" (*El Popular*, 6 de març de 1939, p. 1, col. 2).

Siqueiros adoptava ací la mateixa fórmula que després *La Voz de México*, *El Popular* i *Futuro* es veieren obligats a repetir a fi de deslligar-se de Siqueiros. En va! Siqueiros ha desacreditat completament aquesta fórmula salvadora.

És impossible no subratllar l'enorme diferència existent entre l'ús del terror per part dels partits revolucionaris i el que fan les bandes de la GPU. Rússia fou el país clàssic del terror individual. El partit revolucionari solia assumir obertament la responsabilitat per cada acte sanguinari que cometia. Els terroristes polonesos i irlandesos es comportaven de la mateixa manera en la seua lluita per la independència nacional. Amb els stalinistes ocorre completament el contrari. Després de perpetrar un assassinat programat, no sols reneguen de la seua pròpia obra sinó que tracten d'imputar el seu delictes als seus opositors polítics. No actuen en interès del poble sinó en interès de la banda totalitària. Estan obligats a enganyar la gent. Aquesta covarda duplicitat atorga al terror de la GPU un caràcter deshonest i repulsiu.

Quina és l'essència de la meua acusació?

El 2 de juliol reafirmí davant del tribunal la meua convicció que *La Voz de México*, *El Popular* i *Futuro* són ferramentes de la GPU i que frueixen de la seua ajuda econòmica. Després d'*El Popular* i *Futuro*, *La Voz de México* considerà necessari demandar-me davant dels tribunals per "difamació". Prudent mesura! La Komintern és una ferramenta del *Kremlin* tan obediència com la GPU. ¿Com pot continuar essent *La Voz de México* un periòdic de la Komintern i considerar alhora una "difamació" qualsevol referència que es faça sobre la seua relació amb el Kremlin? Òbviament, *La Voz de México* presentà la seua querrela només per a reduir a l'absurd les querelles d'*El Popular* i *Futuro*.

L'ajuda material de Moscou als moviments revolucionaris d'altres països començà en el moment en què els bolxevics es feren amb el poder. El 26 de desembre de 1917, el Consell de Comissaris del Poble emeté el decret següent:

“Una assignació per a recolzar la revolució mundial.

“Tenint en consideració el fet que el poder soviètic es basa en el principi de la solidaritat internacional del proletariat i en la germanor dels treballadors de tots els països, que la lluita contra la guerra i l'imperialisme pot portar a una victòria total únicament si s'entaula a escala internacional, el Consell de Comissaris del Poble considera necessari oferir ajuda per tots els mitjans possibles, incloent-hi diners, a l'ala internacionalista d'esquerra del moviment obrer de tots els països, sense tenir en compte si aquests països estan en guerra o en aliança amb Rússia o són neutrals. Per aquesta raó, el Consell de Comissaris del Poble decideix atorgar dos milions de rubles per a les necessitats del moviment revolucionari internacional i posar-los a disposició dels representants estrangers del Comissariat de Relacions Exteriors.

“V. Uliànov (Lenin), President del Consell de Comissaris del Poble.

“L. Trotski, Comissari del Poble de Relacions Exteriors.”

Ni tan sols avui en dia retiraria la meua signatura d'aquest decret. Es tractava d'una ajuda franca als moviments revolucionaris que estiguessen controlats per les organitzacions obreres de tots els països. Els partits que rebien l'ajuda gaudien de completa llibertat de crítica al govern soviètic. En els congressos de la Internacional Comunista sempre es donava una apassionada lluita ideològica, i en més d'una ocasió Lenin i jo quedàrem en minoria.

Sota el règim de Stalin la qüestió de l'assistència financera a les organitzacions estrangeres degenerà completament. “El govern d'obres i camperols” controlat pel partit i responsable davant dels soviets s'ha transformat en una dictadura personal basada en l'aparell totalitari de funcionaris impersonals. La solidaritat internacional s'ha transformat en una degradant submissió al Kremlin. L'ajuda financera ha esdevingut una forma de suborn. Ni un sol revolucionari s'hauria atrevit a dir “calúmnia” a una referència sobre ajuda provinent del Kremlin en l'època en què la Komintern era una organització revolucionària! Aquesta “ajuda” és considerada avui en dia pels agents de Moscou com una vergonyosa i degradant dependència que no ha d'ésser agràida francament. En entaular-me un judici per “difamació”, els agents mexicans del Kremlin no fan més que corroborar la meua avaluació de l'actual Kremlin.

No retrac a *La Voz de México* i les altres publicacions el fet que obtinguen diners dels seus camarades de l'estranger. No hi ha res de repudiable en açò. Els acuse que els seus camarades de l'URSS no siguen els obrers i camperols sinó els opressors i botxins dels obrers i camperols. Els acuse de complir les vergonyoses i criminals missions de la GPU, de servir als fins reaccionaris de l'oligarquia parasitària, d'estar obligats a amagar la seua relació amb la GPU i la seua dependència econòmica envers ella. Mantinc completament aquesta greu acusació!

El pressupost de la Komintern i l'ajuda econòmica a les seccions estrangeres

La intervenció de la GPU en els negocis de la Komintern, el sistema de suborn i corrupció dels dirigents del moviment obrer en els països estrangers, començà a desenvolupar-se sistemàticament al començament de 1926, quan Stalin es posà definitivament al capdavant de la Komintern. Al mateix temps, començà la irreconciliable lluita de l'Oposició (els "trotskistes") contra les arbitrietats i suborns de la Komintern i la seua perifèria. Així, per exemple, l'Oposició descobrí que Purcell, el conegut dirigent dels sindicats britànics, rebé en compensació per la seua "amistat" cap a la Unió Soviètica, és a dir cap al *Kremlin*, un salari secret de vint-i-cinc lliures per mes. Hom atorgà tot tipus de dons materials, així mateix, a altres prominents dirigents dels mateixos sindicats. Les seues esposes reberen "innocents" regals d'or i platí. No cal dir que totes aquestes dames i cavallers, que no pertanyien formalment a la Komintern, consideraven "traïdors" els trotskistes.

Per temor a les revelacions de l'Oposició, Stalin es veié obligat a començar a publicar quelcom així com un estat financer de la Komintern. Adjunte a aquesta declaració els estats financers de tres anys, 1929, 1930 i 1931. S'ha de dir sense vacil·lacions que aquests balanços, preparats en els laboratoris de la GPU, són completament falsos. El pressupost total està reduït en diverses vegades. Les despeses secrets no s'hi mencionen per a res. La font dels fons està camuflada. Les sumes reduïdes que indiquen els estats, sis-cents setanta-cinc mil, nou-cents cinquanta-sis mil i un milió cent vint-i-vuit mil dòlars per als tres anys dalt mencionats, s'extrauen totalment dels fons secrets de Stalin.

Tanmateix tots aquests ocultaments i distorsions, o més bé gràcies a ells, un dels ítems mencionats entre les despeses resulta especialment convincent. En el pressupost de cada un d'aqueixos anys ens trobem amb un ítem especial: "subsidi a publicacions partidàries", que assoleix les xifres de quatre-cents trenta-cinc mil, sis-cents quaranta-un mil, set-cents cinquanta-sis mil dòlars, respectivament, reconeguts per balanços financers falsos i dràsticament reduïts. En el transcurs dels tres anys esmentats, els subsidis a les publicacions de les seccions de la Komintern assoliren de mig milió a tres quarts de milió de dòlars. L'estat no considera, doncs, necessari o possible amagar un fet tan universalment conegut com l'ajuda monetària de Moscou a les seccions estrangeres i els seus periòdics. Òbviament, els súper prudents comptadors de la GPU mai haurien imaginat que *La Voz de México* qualificaria de "vella calúmnia" a una referència a l'ajuda financera que rep de Moscou. Els estats financers només cobreixen naturalment la premsa oficial de la Komintern, com per exemple *La Voz de México*; l'ajuda directa o indirecta a publicacions no formalment adherides a la Komintern però que compleixen missions força

importants i delicades de la GPU, com ara *El Popular* i *Futuro*, s'omet completament. En parlarem separatament.

Se'm pot preguntar, naturalment, per què utilitze els estats financers de la Komintern només per als anys 1929, 1930 i 1931. La resposta és simple: després de la repressió als "trotskistes", es suspengué la publicació d'aqueixos balanços. La seua falsedat provocava sospites per tot arreu i no satisfieia ningú. Al mateix temps, la publicació de despeses com ara subsidis per a les seccions i publicacions de la Komintern els creava dificultats a algunes d'aquestes seccions. El fet que la Komintern no publiqui més el seu pressupost testifica per si mateix que es veu obligada a amagar completament les seues operacions financeres.

Però açò no vol dir, de cap manera, que els subsidis a les seccions i als "amics" hagen cessat.

Al contrari, aquests subsidis han augmentat d'any en any. En l'actualitat han d'assolir deu milions de dòlars, i a més, la major porció d'aquesta xifra es gasta indubtablement en publicacions i "amics" que no pertanyen formalment a la Komintern.

El lligam indissoluble entre la Komintern i la GPU

En una lletra dirigida a Albert Goldman, el meu advocat a Nova York, B. Gitlow, un dels fundadors del Partit Comunista dels Estats Units, membre del Comitè Central, membre del Comitè Executiu i del presidium de la Komintern, caracteritza de la següent manera les relacions entre la Komintern i la GPU:

"Crompond, Nova York

"25 de juliol de 1940

"Estimat senyor Goldman:

"Quan fui membre del Presidium i del Comitè Executiu de la Internacional Comunista col·laborí directament en els assumptes de la Internacional Comunista i estiguí íntimament al tant de la forma en què funcionava l'organització com a agència de la GPU.

"Cada representant de la Internacional Comunista enviat fora de Rússia a països estrangers sempre portava instruccions especials de la GPU i, si no es tractava directament d'un agent de la GPU, treballava sota la direcció d'un d'ells.

"El departament especial de la Internacional Comunista a Moscou que s'encarregava dels passaports, vises i subsidis financers als partits comunistes i

als periòdics comunistes fora de Rússia estava a càrrec de la GPU, i el seu director era un empleat directament responsable davant d'aquesta organització.

“No era novetat per a mi que els assumptes financers de la Internacional Comunista estiguessen a mans de la GPU.

“Seu sincerament,

“Benjamí Gitlow.”

Com el Sr. Gitlow es trobava en una ciutat on no hi havia escrit públic, l'autenticitat d'aquesta lletra destinada al tribunal mexicà fou certificada per un testimoni especial del senyor Goldman.

“Albert Goldman, en haver prestat primer el jurament corresponent deposa i diu:

“1.- Que és resident de la ciutat de Nova York, estat de Nova York, Estats Units d'Amèrica del Nord.

“2.- Que rebé una lletra de Benjamí Gitlow datada el 25 de juliol de 1940, que tracta de la relació entre la Internacional Comunista i la GPU.

“3.- Que coneix la lletra de Benjamí Gitlow i té ple coneixement que aquesta lletra fou escrita per Benjamí Gitlow.

“Signada i jurada davant de mi, en aquest dia 29 de juliol de 1940,

“A.D.

“Albert Goldman

“H. E. Minnick, Escrivà Públic.”

En el seu llibre *Confesse*, E. Gitlow formula declaracions excepcionalment clares i exactes sobre la dependència del Partit Comunista envers la GPU.

“Però el partit també estava lligat al govern soviètic per forts lligams. El més important d'aquests era la GPU. Directament a comanda de la GPU, el partit li proporcionava afiliats que podien ésser agregats al personal d'espionatge. Aquests afiliats esdevenien vertaders agents de la GPU, empleats i pagats pel govern soviètic. Aquests agents eren el lligam entre el partit i la GPU. El secretariat del partit, que de temps en temps els aconsellava com procedir, els preparava contactes. Un afiliat que es convertia en agent de la GPU era separat de l'activitat partidària en el moment en què se'l seleccionava. Quedava subjecte a la severa disciplina que la GPU els imposa als seus agents. Només molt pocs dirigents del partit sabien quan un militant es feia agent de la GPU, i servaven la informació amb caràcter estrictament confidencial. Cada vegada que

la GPU cridava el partit a col·laborar, s'abonava per qualsevol despesa en què s'incorria molt més del que realment s'havia gastat, anant l'excedent a engrossir les arques del partit. Però nosaltres, els dirigents partidaris, que anhelàvem moltíssim una oportunitat de servir la GPU, ajudar-la en el seu treball i gaudir de la seua confiança, sabíem que la GPU ens vigilava atentament. Era un secret a veus entre nosaltres, els dirigents del partit, que la GPU li subministrava a Moscou un informe complet de tots els dirigents del Partit Comunista Nord-americà junt amb informes de les activitats del partit en el seu conjunt... No obstant, tots sabíem que el govern soviètic no considerava el nostre partit merament una secció de la Internacional Comunista, que dominava els dirigents del govern soviètic, sinó que considerava el Partit Comunista Nord-americà com una de les seues agències.

“[...] El govern soviètic utilitzà membres del Partit Comunista Nord-americà en una extensa zona que comprenia Xina, Japó, Alemanya, Mèxic i els països de Centre i Sud-amèrica [...]” (*Confesse*, Benjamí Gitlow, ps. 302, 303.).

Mèxic, com veiem, no constitueix una excepció. El negar els lligams amb el Kremlin no és una invenció de *La Voz de México*. B. Gitlow n'escriu al respecte:

“[...] el Partit Comunista Nord-americà argumentà sempre que no tenia connexions de cap tipus amb el govern soviètic, però la veritat dels fets és que el Partit Comunista Nord-americà està en la mateixa relació amb el govern soviètic que els agents pagats per l'Alemanya nazi als Estats Units ho estan amb el govern del Tercer Reich” (ps. 300, 301).

El testimoni de Matorras i Krivitzki

Molt importants, encara que també molt incompletes, són les dades sobre la dictadura financera del Kremlin sobre les seccions de la Komintern que ofereix Enrique Matorras, exsecretari del Comitè Central de la Joventut Comunista espanyola i membre del Comitè Central del Partit Comunista Espanyol, en el seu documentat llibre publicat a Madrid en 1935:

“La Internacional recolza econòmicament el moviment comunista amb quantitats més o menys altes, encara que generalment s'estableix una suma fixa per a cada país, sense que açò impedisca que en circumstàncies excepcionals s'envien sumes majors. Aquest suport no sols té vigència per a l'organització pròpiament anomenada partit, sinó que s'estén a altres sectors del moviment comunista, a través de variades vies.

“Aproximadament el que es rep mensualment a Espanya per distints conceptes, és el següent:

	Pessetes
De la Internacional Comunista per al partit	12.000
De la Internacional Sindical Roja al moviment sindical comunista	10.000
De la Joventut Comunista Internacional per a les organitzacions juvenils	5.000
Del Socorro Roig Internacional per a la secció espanyola	5.000
Del Socorro Obrer Internacional per a la secció espanyola	2.000
D'Esports Rojos Internacionals per a la Federació Obrera Esportiva i Cultural	1.000
De la secció premsa de la internacional Comunista al periòdic del partit	10.000
Total general	45.000

“Aquesta xifra és a banda de les assignacions per a la manutenció de delegats i s’envia només a fi d’incrementar l’activitat partidària i les seues diferents organitzacions. Cal assenyalar que a tots els membres del ‘Buró Polític’ del partit i de les organitzacions juvenils se’ls retribueix mensualment amb la suma de quatre-centes pessetes en caràcter de salari; a més a més, disposen de deu pessetes diàries per a despeses de viatges efectuats fora de la ciutat on resideixen i, per tant, s’atenen també totes les seues despeses de viatge. S’empren distints mètodes per a fer ingressar aqueixos diners a Espanya. A vegades el porten particulars, o dones especialitzades en aquesta tasca. A vegades es rep a través de la mediació de cases editores connectades amb el partit. Així, se suposa que durant més de dos anys Cenit Editores ha estat rebent aquests diners. En suma, la Internacional se les enginya per tots els mitjans per a tenir en cada país un planter d’homes pagats al seu complet servei.” (*Comunismo en España, su orientación, su organización, sus procedimientos*, Enrique Matorras, exsecretari del Comitè Central de la Joventut Comunista Espanyola. Madrid, 1935. Drets exclusius, Ediciones Pax, Plaça de Santo Domingo 13, Apartat 8.001, Madrid; ps. 13, 15.)

Les sumes mencionades ací són relativament modestes. Però no oblidem que el llibre de Matorras aparegué en 1935, és a dir, abans de l’esclat de la guerra civil, quan la intervenció de la GPU en els assumptes espanyols assumí un caràcter decisiu. El testimoni de Matorras prova de totes maneres que els subsidis a les seccions no cessaren amb la suspensió de la publicació dels estats financers de la Komintern.

En la mencionada citació es fa referència a l’ajuda rebuda de la Internacional Comunista i no de la GPU. Però es tracta merament d’una qüestió de camuflatge terminològic. La GPU no posseeix fons propis. A causa de consideracions purament pràctiques el Kremlin els posa als fons transmesos l’estampilla de la Komintern, o del Socorro Roig Internacional, o de la Societat per a les

Relacions Culturals Internacionals, o d'“amics de la Unió Soviètica”, Internacional Esportiva, etcètera. En el revers d'aquestes estampilles s'amaga el mateix Stalin, que compta amb l'aparell de la GPU per a mantenir contactes en l'estranger i té moltes raons per a voler romandre d'incògnit.

En allò tocant la dependència financera del Kremlin de les seccions de la Komintern, tenim l'ampli testimoni del general Krivitzki, que fou fins a 1938 el cap de l'espionatge soviètic en tota Europa.

“El cor de la Komintern és la poc coneguda i mai feta pública Secció d'Enllaç Internacional, coneguda per les seues inicials en rus com l'*OMS (Otdiel Mezdunarodnoi Sviazi)*... Com a cap de l'OMS es convertí [Piatnitski], en realitat, en el ministre de finances i director de personal de la Komintern.

“Creà una xarxa mundial d'agents estacionats permanentment que responien a les seues ordres, i actuaven com a oficials d'enllaç entre Moscou i els nominalment autònoms partits comunistes d'Europa, Àsia, Llatinoamèrica i Estats Units. Com a agents residents de la Komintern, aquests representants de l'OMS feien sonar el fuet davant dels dirigents del Partit Comunista del país en què es trobaven estacionats. Ni la base, ni àdhuc la majoria dels dirigents dels partits comunistes coneixen la identitat del representant de l'OMS, que és responsable davant de Moscou i no participa directament en discussions partidàries. Aquests últims anys la GPU s'ha fet càrrec gradualment de moltes de les funcions de l'OMS, especialment de les persecucions i d'informar Moscou sobre els casos d'heretgia contra Stalin [...]

“El treball més delicat que es confia als agents residents de l'OMS és la distribució de diners per a finançar els partits comunistes, la seua costosa propaganda i els seus falsos fronts, com per exemple la Lliga per a la Pau i la Democràcia, el Socorro Obrer Internacional i els Amics de la Unió Soviètica i una multitud d'organitzacions aparentment no partidàries, que es convertiren en engranatges especialment importants quan Moscou s'embarcà en el front popular [...]

“En tot moment un sol partit comunista del món ha pogut cobrir un percentatge molt petit de les seues despeses. La mateixa estimació de Moscou és que ha de carregar amb una mitjana del noranta al noranta-cinc per cent de les despeses dels partits comunistes estrangers. Aquests diners s'abonen amb fons del tresor soviètic a través de l'OMS, el Buró Polític de Stalin decideix la suma de les sumes.

“L'agent resident de l'OMS és el que jutja, en primera instància, la viabilitat de qualsevol nova despesa que desitge fer un partit comunista. Als Estats Units, per exemple, si el Buró Polític del Partit Comunista Nord-americà considera la publicació d'un nou periòdic, es consulta a l'agent de l'OMS. Aquest considera

el suggeriment, i si mereix l'atenció es comunica amb els quaters de l'OMS a Moscou [...]

“Un dels mètodes favorits de transmetre diners i instruccions de Moscou a un país estranger per a ús del partit comunista local és a través de les valises diplomàtiques. Que no poden ésser revisades [...] de Moscou [...] en paquets que porten el segell del govern soviètic [arriben] rotllos de bitllets de banc junt amb instruccions segellades per a ésser distribuïdes. Ell [el representant de la GPU] lliura personalment el feix de bitllets al dirigent comunista amb què manté contacte directe. Per descurat moltes vegades s'han enviat a l'estranger bitllets de banc britànics, francesos i nord-americans per a ús de la Komintern que portaven el segell delator del Banc de l'Estat Soviètic.” (*Al servei secret de Stalin*, W. G. Krivitzki, ps. 51 a 54.)

Krivitzki estableix d'aquesta manera que les seccions de la Komintern estan en absoluta dependència financera de Moscou i que l'òrgan directe de control financer de la Komintern és la GPU.

Els passatges esmentats del llibre de Krivitzki tenen el pes d'un testimoni jurídic, ja que l'autor subministrà la informació sota jurament davant del comitè investigador del parlament dels Estats Units i està disposat a respondre les preguntes que li puga formular la justícia mexicana.

Evidència suplementària de B. Gitlow

Per tal de demostrar la dependència financera de Moscou dels partits comunistes l'única dificultat rau en l'abundància de proves i documents disponibles. Em veig obligat ací a reduir al mínim les citacions.

Benjamí Gitlow, que durant vint anys exercí un important paper en el moviment comunista dels Estats Units, publicà un llibre que conté incontrovertibles evidències de la completa dependència financera de Moscou de les seccions de la Komintern. B. Gitlow trencà amb la Komintern, altrament no hauria fet les seues declaracions. L'actual tendència política de Gitlow no m'interessa. Em basta amb què l'aspecte vertader del seu llibre es basa en fets irrefutables:

“[...] El *Daily Worker*, lluny d'autofinançar-se, perdia diners constantment; la Komintern havia contribuït moltes vegades, a banda de la suma inicial de trenta-cinc mil dòlars invertits per a començar a publicar el periòdic... La nostra esperança era que amb el traspàs dels seus quaters a Nova York, el *Daily Worker* començaria a produir millors resultats en funció d'allò que s'havia invertit a través de l'augment de la circulació. El cost total de l'edifici, les reparacions generals, la nova planta impressora i altres despeses imprevistes sobrepassaren els tres-cents mil dòlars [...]” (*Confesse*, Benjamí Gitlow, p. 307.)

“El partit en l’actualitat s’ha expandit a molts altres sectors; la seua importància per a la política exterior de la Unió Soviètica, a causa de la situació japonesa, fa necessari que el partit mene una campanya propagandística sense precedents a través de tots els canals publicitaris, inclús la costosa utilització de la ràdio. Recentment, el partit ha iniciat la publicació de dos nous diaris, un a Chicago i un altre a San Francisco, encara que el dèficit anual del *Daily Worker* haja estat sempre per damunt dels cinquanta mil dòlars. Òbviament, la Unió Soviètica ha de subsidiar ara el partit nord-americà més del que ho feia abans [...]” (P. 389.)

“[...] Torní de Moscou per a assistir a la Convenció del partit que nomenà el candidat presidencial per a 1928 amb cinc mil dòlars en moneda russa en les meues butxaques, com a primera quota de la contribució de Moscou de trenta-cinc mil dòlars per a la nostra campanya presidencial. Això, al seu torn, era part del quart de milió de dòlars que solíem rebre anualment en qualitat d’assignacions especials per a propòsits específics. Per a la nostra campanya presidencial de 1924 Moscou havia contribuït amb cinquanta mil dòlars. Després d’iniciar el *Daily Worker* la seua activitat amb una donació de trenta-cinc mil dòlars, Moscou continuà alimentant aqueix insecte, mai amb menys d’aqueixa summa anual. Per descomptat, les contribucions financeres que feia Moscou al Partit Comunista Nord-americà en el meu temps eren només una ínfima part del que són en l’actualitat, quan Moscou és el patró indiscutit [...]” (P. 496.)

Quina és la suma de l’ajuda financera de Moscou? B. Gitlow, per les mans del qual passaren en més d’una ocasió els fons provinents de Moscou, declara al respecte:

“[...] Moscou era un generós donant, però ni de lluny totes les nostres activitats eren pagades pels russos. Amb una quantitat de militants que mai excedí aleshores els setze mil, gastàvem un mitjana d’un milió de dòlars per any, la part més important del qual era arreplegada en els mateixos Estats Units [...]” (P. 470.)

Inclús un partit tan ric com el ianqui cobria d’aquesta manera quasi la meitat de les seues despeses amb fons provinents de Moscou.

El mateix autor ens conta què passà amb el periòdic comunista a Londres:

“[...] al Partit Comunista britànic el tractaven com un xic malalt. Havia de rebre ajuda de Moscou per a cada pas que donava [...] La Komintern tractà de forçar el partit britànic a què assolís una certa part dels diners necessaris per a començar a publicar el periòdic del partit. Els dirigents presentaren tot tipus d’excuses per tal de justificar la seua impossibilitat d’ajuntar els diners. Quan es publicà el periòdic es féu amb diners de la Komintern, subministrant els russos pràcticament tot el que es necessitava per a llençar i mantenir la seua publicació.

El que ocorria amb els dirigents d'aquests països s'aplica en major o menor mesura a tots els altres [...]” (Ps. 587-588.) No hi ha, com es veu, cap raó per a suposar que Mèxic siga una excepció.

Cite el llibre de Gitlow, no en el seu caràcter de treball literari sinó com a testimoni d'un testimoni; primer perquè B. Gitlow forní el mateix testimoni sota jurament davant d'un comitè investigador del Congrés; segon, perquè està disposat a respondre sota jurament les preguntes de la justícia mexicana.

Ajuda financera als partits comunistes de Llatinoamèrica

És sobradament evident que els partits comunistes de Llatinoamèrica es troben amb Moscou en la mateixa relació que els altres partits comunistes del món. No podrien quedar dubtes inclús si no tinguérem dades especials. Però en realitat posseïm aqueixes dades. Adjunte ací l'important testimoni de Joseph Zack, que exercí un important paper en la vida del comunisme ianqui i del llatinoamericà durant quinze anys. Ací està el testimoni sota jurament fornit per Zack.

“Joseph, havent-se-li pres el jurament de rigor, deposa i diu:

“1.- Que resideix en la ciutat de Nova York, Estats Units d'Amèrica del Nord.

“2.- Que per un període d'aproximadament quinze anys fou membre del Partit Comunista Nord-americà i que durant aqueix temps fou membre del Comitè Central i ocupà molts càrrecs de responsabilitat.

“3.- Que en 1929-1930 treballà per a la Internacional Sindical Roja a Moscou i en 1930 fou enviat per Piatnitski, secretari de la Internacional Comunista en aqueix temps, i Manuilski, president de la Internacional Comunista, a Bogotà, Colòmbia, Sud-Amèrica, amb l'objecte de supervisar el treball del Partit Comunista de Colòmbia per a i en nom de la Internacional Comunista.

“Que passà quinze mesos a Colòmbia com a representant de la Internacional Comunista i set mesos a Veneçuela, representant també a la Internacional Comunista.

“Que mentre hi residí es mantingué en constant contacte amb el buró de la Komintern que residia a Montevideo, Uruguai.

“4.- El deponent declara així mateix que estava autoritzat a gastar, i així ho féu, durant la seua estada a Colòmbia al voltant de sis mil cinc-cents dòlars a fi de subsidiar el treball del Partit Comunista de Colòmbia, llavors afiliat a la Internacional Comunista. Mentre romangué a Veneçuela també gastà diners amb el propòsit de subsidiar el treball del Partit Comunista de Veneçuela.

“Que la major part dels diners li arribaren a través d’una tal Kitty Harris, resident a Nova York i membre del Partit Comunista.

“Que recorda clarament que en una ocasió rebé personalment del representant de la Internacional Comunista conegut pel nom de Williams la suma de vuit-centes dòlars. Que d’acord amb el seu lleial saber i entendre el citat Williams era membre de la GPU.

“Joseph Zack.

“Signat i jurat davant de mi aquest 2 de juliol de 1940.

“Walter A. Sawlor, escrivà públic.”

J. Zack no tingué, certament, connexions amb Mèxic. Però no hi han dubtes que si la GPU no s’oblidà de Colòmbia i Veneçuela tenia infinitat de raons per a preocupar-se per Mèxic.

En 1931 l’atenció del govern mexicà es centrà un cert Manuel Díaz Ramírez, que tenia grans sumes acreditades en el seu compte bancari. *El Universal* 6 de maig de 1931, escrigué sobre aquest assumpte:

“[...] Se sap que ha pertangut al Partit Comunista Mexicà durant deu anys i en l’actualitat és el representant a Mèxic de la Tercera Internacional a la qual es dirigí després de romandre un any a Rússia. De 1927 a 1928 estigué encarregat de la tresoreria del partit, manejant trenta mil pesos. I totes les despeses motivats pels seus viatges eren pagades amb aqueixos fons.” (*El Universal* primera secció, p. 7, col. 7.)

Pel que quedà fermament establert en aqueix moment que aqueixos diners venien de Moscou. Les autoritats del tribunal tenen totes les possibilitats de verificar aquest episodi.

Durant la ruptura de relacions diplomàtiques entre Mèxic i l’URSS, el govern mexicà tingué ocasió de referir-se oficialment a les relacions entre les seccions de la Komintern i els organismes estatals de l’URSS. Faig a una banda completament la qüestió de si la ruptura de relacions diplomàtiques entre Mèxic i l’URSS fou “justa” o “injusta”, també faig a una banda la persecució al Partit Comunista Mexicà. M’interessen els fets establerts oficialment. La comunicació del govern mexicà del 23 de gener de 1930 estableix:

“El govern de Mèxic sap perfectament bé [...] que els grups comunistes russos no treballen i no podrien treballar independentment, perquè qualsevol organització política d’aqueix país està subordinada al govern soviètic.”

L’afirmació que cap organització de l’URSS pot actuar independentment del govern és absolutament inqüestionable. La direcció de totes les organitzacions

està concentrada a mans de la GPU i la qüestió es fa especialment severa i imperiosa quan es tracta de les relacions exteriors. L'ajuda financera a les seccions estrangeres de la Komintern, així com a les publicacions “amigues”, és tasca de la GPU. Mèxic no constitueix una excepció.

El sistema de corrupció personal

Són proverbials els mètodes de corrupció i suborn que aplica Moscou amb els dirigents del moviment obrer en l'estranger. Moscou suborna o estrangula qualsevol oposició dins de la Komintern. Quan la delegació del Partit Comunista Nord-americà, elegida en un congrés regular, partí vers Moscou, els dirigents coneixien per endavant quina seria la benvinguda que els hi reservaven:

“[...] Havíem de protegir els nostres delegats contra el sistema de corrupció moscovita. Advertírem als que anaven per primera vegada a Moscou que els esperava tot tipus de dificultats. També els explicàrem les formes d'actuar de la Komintern. Els diguérem que la Komintern disposava de tremends recursos, que els seus agents els complimentarien amb prodigalitat, que a cada pas es veurien davant de tot tipus de temptacions per a fer-los canviar d'opinió; que, si la temptació no funcionava, s'usaria la pressió. Els nostres delegats es comprometeren solemnement a romandre lleials i lluitar fins a l'amarga fi per la justícia que buscàvem.” (*Confesse*, Benjamí Gitlow, p. 528.)

La rivalitat entre els dirigents dels partits comunistes es resol sovint per mitjà del traspàs d'algun dels “dirigents” a la GPU. Quan E. Gitlow caigué en desgràcia per intentar portar a terme una política independent, a Moscou es tractà de transferir-lo a la GPU. El mateix Gitlow relata el següent sobre l'incident:

“[...] Hom intentà subornar-me. Se m'oferí un lloc lucratiu per a efectuar un treball confidencial per a la GPU en els països llatinoamericans amb molt bon salari, incloent-hi viàtics que em permetrien viatjar en primera classe i parar en els millors hotels [...] Refusí la temptadora oferta perquè m'adoní que es tractava d'un suborn i perquè sabia que si em posava a sou de la GPU estaria sempre a mercè d'ella.” (Ps. 568-69.)

L'episodi fa una aclaridora llum sobre la sort d'aquells que són “expulsats” o “remoguts”, com D. A. Siqueiros, G. Lorenzo, H. Laborde i d'altres. L'intent d'enviar una figura tan prominent com Gitlow a Amèrica Llatina demostra l'interès especial que prestava la GPU als països llatinoamericans.

Fred Beal, un dels dirigents dels treballadors nord-americans, conta com el guanyaren en Moscou:

“La Komintern [...] començà a afalagar-me amb emocionant sol·licitud. Em feien sentir satisfet a Moscou: bona vivenda, bon menjar i bona paga per discursos i articles per als periòdics.” (*Viatge proletari*, Fred Beal, p. 257.)

Gitlow relata com el Kremlin es guanyà a Ford, conegut negre nord-americà:

“[...] Se l’omplia d’elogis, encomis i regals de qualsevol tipus: passadors, distintius, presents...” (*Confesse*, Benjamí Gitlow, p. 455.)

No està de més assenyalar que aquest mateix Ford representà la Komintern a Mèxic durant l’últim capgirament en el partit que precedí a l’atemptat del 24 de maig.

Els exemples assenyalats de corrupció personal adoptats pel Kremlin són només casos aïllats d’un sistema perfeccionat. L’element bàsic d’aquest sistema és la introducció per Stalin d’un doble salari: un es paga oficialment als empleats del partit; l’altre s’abona als funcionaris més “responsables” amb fons d’un tresor secret especial controlat per la GPU. Originat a Moscou, contra l’enèrgica resistència de l’Oposició “trotskista”, aquest sistema s’estengué ràpidament per tota la Komintern. No pot haver-hi el menor dubte que era i encara és emprat a Mèxic. En gaudir de salaris secrets, els membres del Comitè Central poden dedicar les seues energies a treballar en les organitzacions *amigues* (*El Popular, Futuro*), donant-les un important suport econòmic.

Gitlow recorda com Stalin, en ocasions solemnes, agradava parlar sobre la puresa i castedat de la Komintern.

“[...] La Komintern és allò sagrat del sagrat de la classe obrera. No se l’ha de confondre amb una borsa de valors. Però aqueixa era, precisament, la forma en què Stalin dirigia la Komintern, comprant, venent i arruïnant els seus dirigents [...]” (*Confesse*, Benjamí Gitlow, p. 553.)

Els dirigents del Partit Comunista Mexicà no són una excepció!

El desinterès de *La Voz de México*

La Voz de México del 7 de juliol de 1940 considera la meua afirmació que el diari rep ajuda financera de Moscou com a una “vella calúmnia”. Al marge de la jactanciosa insolència, tan característica dels stalinistes, agregaré una altra citació:

“L’afirmació del brut renegat, que repeteix la vella calúmnia, no ens sorprèn, però esperem la prova que ofereix amb la seguretat que no podrà presentar-la, ja que aquest periòdic viu, amb orgull i tota la modèstia que hom pogués desitjar,

de les contribucions voluntàries dels treballadors, camperols i elements simpatitzants.”

Aquests cavallers tenen, òbviament, la impressió que assumint un to insolent no necessiten enumerar els fets que ells mateixos han reconegut. En negar que rep ajuda financera de Moscou, *La Voz de México* pretén fer creure que el partit mexicà és l'única excepció en el món a les regles que regeixen la Komintern. No obstant, aquest mateix periòdic escrigué en la seua edició del primer de maig d'enguany:

“La situació econòmica en què ha caigut el partit es deu al fet que l'anterior direcció féu dependre el partit del proletariat de governadors, senadors i diputats, lligant el partit [...] a la cua de la burgesia, deformant els seus principis, renunciant a la defensa dels interessos dels treballadors i el poble, i frenant les lluites de les masses per millors condicions de vida i oposant-s'hi.”

Veiem que el partit no era per a res escrupolós en l'elecció de les seues fonts monetàries, com pretén aparèixer en la seua declaració del 7 de juliol.

En l'últim congrés del partit (març de 1940) un dels dirigents partidaris, Salgado, acusà Laborde, l'exdirigent del partit, d'acceptar suborns:

“[...] Per mil pesos per mes, tot el dolor i la fam del poble de Yucatán fou venut als interessos d'un reduït grup de polítics que controlen aqueix estat.” (*¡Arrojen fuera de las filas revolucionarias a los enemigos del pueblo*)

Un altre dirigent partidari, Rafael Carrillo, escrigué a l'abril de 1940 en relació a l'últim congrés del partit:

“[...] El congrés nacional extraordinari ha portat a terme una inestimable labor [...] ha expulsat els dirigents responsables de l'estat de desorganització i corrupció que existia en les seues files [...]” (Pròleg del fullet de Dionisio Encina “¡Fuera el imperialismo!”, Mèxic, 1940.) Ens assabentem així que entre la direcció, que parlava i actuava en nom del partit, prevalia no sols la “desorganització” sinó també la “corrupció”. No es tracta d'un episodi casual. L'home responsable d'aquesta “corrupció”, Hernán Laborde, ha estat al capdavant del partit des de 1928, és a dir, durant dotze anys. El seu poder sobre el partit, especialment en els darrers cinc anys, fou il·limitat.

Dionisio Encina, el nou cap, ha de dir el següent sobre la situació:

“¿Què fou la direcció del nostre partit sinó una reduïda conducció, que feia i resolva tot, reduint els altres membres del Buró Polític al paper d'auxiliars?”

I més avant:

“[...] Des del Quart congrés fins avui, és a dir, durant cinc anys en què el partit estigué sota la direcció de Laborde i Campa [...]” (P. 102.)

Els dirigents dels stalinistes mexicans, entre ells D. A. Siqueiros, declararen una vegada: “És millor rebre diners de Moscou que dels capitalistes mexicans”. En 1940 reconegueren públicament haver rebut diners dels capitalistes mexicans. Açò no significa, per descomptat, que no reberen al mateix temps diners de Moscou.

No m’interessen ací en absolut les relacions entre el Partit Comunista i els governadors, senadors, diputats i capitalistes mexicans. Allò que reconeixen *La Voz de México* i el senyor Salgado només m’interessa en la mesura que refuta completament l’afirmació que el diari existeix únicament per les “contribucions voluntàries de treballadors, camperols i simpatitzants”. Cert és que l’últim congrés (març de 1940) resolgué portar una vida més virtuosa. Però fins el proper no sabrem quina serietat té la mesura i, sobretot, en quin grau ha estat portada a la pràctica. Avui encara és un fet que el Partit Comunista pren els seus diners d’on pot, i quant pot, sense plantejar-se massa problemes per la seua procedència.

Però inclús si acceptem com genuí el piadós desig de l’últim congrés, no hi ha un àpex de calúmnia en les meues paraules. *La Voz de México* considera completament admissible rebre diners d’“elements simpatitzants”. ¿Però que no pertany Stalin a la categoria de simpatitzant? En el mateix comentari en què es fa referència a la meua “calúmnia” a Stalin se li anomena “gran dirigent soviètic, camarada Stalin”. Llavors, ¿per què és impossible acceptar diners d’un simpatitzant com “el gran dirigent soviètic”?

Però no es tracta únicament d’una qüestió d’elements “simpatitzants”. La Internacional Comunista es considera a si mateixa el partit internacional del proletariat. L. Beria, cap de la GPU, junt amb tots els membres del seu planter i els agents responsables de la GPU, són membres de la Internacional Comunista i, per tant, camarades partidaris dels editors de *La Voz de México*. El diari pot per això rebre diners de Beria i del planter de la GPU (camarades d’un partit internacional) sense cap minva per al seu “orgull”. No hi ha, consegüentment, una sola ombra de calúmnia en la meua afirmació. Però el desinterès de *La Voz de México* pertany completament al regne de la mitologia.

Una declaració especial de Walter Krivitzki al tribunal mexicà

Aquest document estava gairebé acabat quan rebí una declaració especial feta pel general W. Krivitzki, excap de l’espionatge soviètic a Europa, per a la justícia mexicana. Aquesta declaració es refereix al sistema d’organització de la GPU a l’URSS i en l’estranger, les relacions entre la GPU i la Komintern i

l'activitat terrorista de la GPU a l'estranger. El senyor W. Krivitzki, que fou durant diversos anys un dels més importants representants de la GPU, trencà amb Moscou quan Stalin començà a destruir, mitjançant els judicis fraudulents, la generació revolucionària del Partit Bolxevic. Les revelacions fetes per Krivitzki en la premsa mundial i recentment publicades en forma de llibre són considerades per totes les publicacions serioses l'evidència més competent i precisa sobre el mecanisme ocult de la política del Kremlin.

Per tal d'evitar malentesos cal explicar que les inicials GUGB signifiquen el mateix que GPU. Com que el nom de la GPU adquirí un caràcter especialment odiós, el *Kremlin* tractà de canviar-lo. Però com que el *quid* de la qüestió no ha canviat ni en l'URSS ni en l'estranger, hom continua anomenant la GUGB GPU.

Així mateix adjunte la declaració sota jurament de A. Goldman, el meu advocat a Nova York, que el document és autèntic. El general evita aparèixer en públic a menys que siga absolutament necessari, perquè l'acacen els assassins professionals de la GPU.

La data, 9 d'agost, de la declaració d'Albert Goldman és també la de la declaració de Krivitzki:

“Vull formular la següent declaració perquè s'utilitze en qualsevol tribunal de Mèxic, per i en nom de Lleó Trotski.

“L'Administració General de Seguretat del Comissariat Nacional de Relacions Internes de l'Estat (GUGB-NKVD) és el departament de la policia secreta de l'URSS. El Comissari del Poble d'Assumptes Interns, Beria, és alhora el cap de la GUGB.

“La GUGB està dividida en sectors, organitzada de conformitat amb l'estructura política, econòmica i cultural de l'URSS.

“El sector principal de la GUGB és la Secció Especial. Aquesta s'encarrega de la vigilància de tota l'organització del partit i les seccions especials de l'exèrcit i la marina li estan subordinades. La Secció Especial té els seus agents secrets i informadors en totes les organitzacions. Les detencions que efectua la GUGB es basen en les seues denúncies. El seu mètode característic de treball és el dels *arrestos periòdics*. Als arxius de la GUGB estan registrades les persones contra les que no hi ha cap acusació material per cap delictes, però no són *completament lleials* al govern soviètic. La GUGB els considera com 'contrarevolució potencial'. Entre aquest exèrcit de ciutadans deslleials s'efectuen arrestos en massa (porgues). En les presons els converteixen en criminals, fent-los responsables de totes les falles que existeixen en les distintes branques de l'activitat del país.

“La GUGB té els seus representants en les seues agències a l’estranger.

“Oficialment ocupen algun càrrec diplomàtic. davall la seua direcció està la vigilància de tots els organismes oficials soviètics en el país respectiu.

“Tot el treball de la Komintern a l’estranger s’efectua a través de la Secció de Relacions Internacionals, l’OMS. La totalitat de l’aparell de l’OMS a Moscou i en l’estranger ha estat integrat, a partir dels anys 1936-1937, amb agents de la GUGB. I tota l’activitat de l’OMS està sota el seu control. En tots els països on el Partit Comunista és legal hi ha un representant de l’OMS de Moscou. Anteriorment ocupava algun lloc secundari en el cos diplomàtic. Darrerament, aquests representants han esdevingut clandestins. Les seues funcions són: el control sobre l’activitat i la situació financera del Partit Comunista, la transmissió d’instruccions i subsidis econòmics que procedeixen de Moscou. El govern soviètic subsidia no sols el Partit Comunista oficial i la seua premsa sinó també les publicacions pro stalinistes que no pertanyen al partit. Per exemple: el periòdic *Ce Soir* de París. Tot el treball de la Komintern a Llatinoamèrica es concentra als Estats Units, on s’hi troba el representant de l’OMS principal, també per als països llatinoamericans. Els seus ajudants estan en distints països. Les instruccions i els subsidis econòmics es reben principalment a través de l’ambaixada a Washington. A banda d’aquest centre principal, l’OMS té a la seua disposició un complex aparell il·legal, amb diferents seccions per a Europa, Àsia i Amèrica. Hom l’organitza per al cas de guerra o de ruptura en les relacions diplomàtiques amb qualsevol país.

“La GUGB organitza actes terroristes a l’estranger. En virtut dels riscos i les dificultats diplomàtiques que representa el compliment de les ordres, les dóna personalment el cap de la GUGB, Comissari Nacional de Relacions Internes, i són confirmades per Stalin. Els organitzadors d’aquests actes terroristes són agents responsables de la GUGB a l’estranger. Els assassins són sempre estrangers al servei de la GUGB. Són militants provats dels partits comunistes. Alguns d’ells, per consideracions de caràcter conspiratiu, no pertanyen oficialment al partit.

Walter Krivitzki.”

“Albert Goldman, havent-se-li pres el jurament de rigor, deposa i diu:

“1.- Que és resident de la ciutat de Nova York, estat de Nova York, Estats Units d’Amèrica del Nord.

“2.- Que rebé un document de Walter Krivitzki. Que comença amb la següent frase en anglès:

“Vull formular la següent declaració perquè s’utilitze en qualsevol tribunal de Mèxic per a i en nom de Lev Trotski’.

“Que l’esmentat document consisteix en tres pàgines escrites en rus.

“3.- Que ell coneix la lletra de Walter Krivitzki i sap que l’esmentat document està escrit per Walter Krivitzki.

“4.- El citat Walter Krivitzki està personalment incapacitat per a fer el seu testimoni perquè si ho fes revelaria el seu parador i no està disposat a fer-ho perquè tem la GPU.

“Albert Goldman, subscript i jurat davant de mi, aquest dia 9 d’agost de 1940, A, D.

“Meyer B. Carp, Escrivà Públic.”

Conclusions

El consell de redacció de *La Voz de México* ha sol·licitat que se’m declare culpable de “difamació” perquè expressí en el tribunal la certesa que els directors de *La Voz de México*, al igual que altres agents de la GPU, reben ajuda financera del seu amo.

En aquest document he tractat de provar, i crec que he pogut fer-ho, que *La Voz de México* és un òrgan de la GPU en el sentit correcte del terme. El periòdic no té una altra política que la que el Kremlin, a través de la GPU, inculca als seus agents. Defensa tots els crims de la GPU, i calúmnia els seus enemics. El torrent més escandalós de les seues calúmnies es llençà, durant diversos anys, contra mi.

He tractat també de provar, i espere haver-ho fet, la complicitat del Partit Comunista de Mèxic i *La Voz de México* en la preparació de l’atemptat i en ocultar els seus rastres. La totalitat de la direcció del Partit Comunista participà en la preparació de l’atemptat; una part de la direcció també hi participà en la execució material.

La preparació moral es féu principalment a través de la calúmnia sistemàtica, deliberada i malèvola contra mi; i a més aquesta calúmnia contenia les més greus i injurioses acusacions.

Després de cometre l’atemptat, els mateixos individus tractaren d’enganyar les autoritats encarregades de la investigació i l’opinió pública amb un nou torrent de calúmnies (la teoria de l’“autoatemptat”, etcètera).

Tot aquest treball, des del principi a la fi, respongué als objectius i interessos de la GPU i es complí sota les seues ordres. Els dirigents del Partit Comunista Mexicà i els editors de *La Voz de México* actuà com a agents de la GPU. No hi ha “difamació” de cap tipus en la declaració que ells, com tots els agents de la

GPU, han de rebre la seua paga de la GPU. Al·legue, a més a més, nombroses proves que els dirigents de les seccions de la Komintern en tots els països del món estan pagats pel Kremlin.

Les persones que feren la seua carrera política gràcies a les calúmnies contra mi haurien d'ésser les últimes en parlar de difamació. He presentat exemples d'aquesta calúmnia.

Expresse, per això, la convicció que la justícia mexicana no sols rebutjarà el càrrec de difamació contra mi sinó que en farà responsables els editors de *La Voz de México* de calúmnia i els sentenciarà a la pena més alta, d'acord amb la naturalesa sistemàtica i el caràcter malèvol d'aqueixa calúmnia.